

Het verdiepen van therapieën voor mensen die gemarteld zijn in dit leven of in een eerder leven.

DEEL 1.

Korte inhoud van dit boekje.

In dit boekje vindt u een verslag van de eerste bijeenkomst voor therapeuten die zich bezighouden met het begeleiden van mensen die gemarteld zijn in dit leven of eerdere levens. Marieke tipt verschillende thema's rondom martelingen aan. Het is de bedoeling dat die thema's uitgebreid aan de orde komen in de volgende bijeenkomsten.

In dit boekje wordt een eerste indruk gegeven in aspecten die te maken hebben met:

- Hoe om te gaan als therapeut, met mensen die in dit leven of vorige levens zijn gemarteld.
- Martelingen over het algemeen.
- De beul.
- De gemartelde.
- Wat kunnen we zien als marteling.
- Het lichamelijke- en geestelijke aspect van martelingen.
- De ik-identificatie van de gemartelde of de martelaar.
- Hoe krijgen we een indruk van hoe diep emotioneel martelingen doorgewerkt hebben bij de gemartelde.

Het maakt een onmisbaar onderdeel uit van de serie verslagen die zal worden gemaakt van de bijeenkomsten die in de nabije toekomst over dit thema worden gegeven.

**Amersfoort, Instituut Atma,
Instituut voor Reïncarnatie- en Regressietherapie.
21 november 1997.**

Rob:

Goedemorgen allemaal, welkom op het Atma Instituut. Ik ben Rob de Vrij, jongste broer van Marieke de Vrij. Ik volg hier de driejarige beroepsopleiding en aangezien Peter door een roosterwijziging niet de hele dag aanwezig kon zijn heeft hij mij gevraagd jullie te ontvangen. Ik wil ook mijn zus graag introduceren,

De behoefte is om vanuit de onstoffelijke wereld meer inzicht en concrete informatie te geven aan therapeuten, over . Over hoe om te gaan met martelervaringen. Ik heb Peter Krijger in contact gebracht met Marieke en na een aantal ontmoetingen van hen is dit het praktische vervolg daarvan geworden.

Aangeschreven zijn toen alle tweede- en derdejaars studenten en alle afgestudeerden. We zijn heel blij met een vrij grote opkomst. Ik laat Marieke over zichzelf vertellen, dus ik geef graag het woord aan haar over. Ik hoop dat jullie een rijke dag hebben.

Marieke:

Het is fijn, deze grote opkomst. Ik ben ook heel benieuwd hoeveel therapeuten hier zijn die al langer afgestudeerd zijn, ik hoorde dat er ook een grote opkomst was van mensen die ook de opleiding achter de rug hebben. Klopt dat? Willen jullie misschien even de handen opsteken? Ja, zo ...

Ook tweede en derdejaars studenten en mensen die de opleiding al achter de rug hebben.

Vraag:

Mag het ook een ander vak zijn?

Marieke:

Ja, dolgraag.

Vrager:

Parapsychologisch instituut, psychiatrie.

SRN-opleiding. Ik heb hier de opleiding gedaan en de SRN-opleiding.

Marieke:

Ik zal mijzelf eerst algemeen introduceren. Straks wil ik ook de kennis die ik doorgeef aanpassen aan waar jullie zijn. Je kan heel toegespitst therapieën doorgeven, maar het moet wel voldoende de eigen ervaringswereld raken, wil je het ook uit kunnen voeren. Dus het is goed om in contact te staan met de potentie die aanwezig is en dat wat

misschien niet hier, maar elders weer ontwikkeld moet worden te scheiden, zodat het aangepast is op waar jullie zitten.

Ik zal eerst gewoon een korte introductie geven. Ik ben net vorige week vierenveertig geworden, ben moeder van drie inmiddels volwassen kinderen, een dochter van 18 en twee zonen van twintig en eenentwintig. Ik ben al langdurig gescheiden. Ik woon alleen met mijn dochter.

Ik ben van origine maatschappelijk werkster, daar heb ik voorheen in gewerkt. Ik heb ook veel connectie gehad met mensen die binnen de psychiatrie functioneerden. Ik heb van alles gedaan, maar ik denk dat het belangrijkste is dat rondom mijn zevenentwintigste, toen was ik moeder van drie jonge kinderen, ik van de ene dag op de andere dag sterk helderziend, heldervoelend en helderhorend bleek te worden. Ik had een paar jaar daarvoor de keuze gemaakt in mezelf, dat ik mezelf dieper wilde leren uitdrukken. Minder aanpassing naar de buitenwereld toe in altijd het begripvolle aanvoelen, waarvan ik ook voelde dat daar te weinig persoonlijke ruimte overbleef voor wie **ik** was.

Toen ik rondom mijn zevenentwintigste van de ene op de andere dag aura's ging waarnemen en zaken innerlijk ging horen en dieper ging voelen, dacht ik, blijkbaar ben ik dit dus. Ik kende niemand die dit ook had. Ik had ook amper achtergrondkennis, maar er was ook een soort vertrouwdheid. Ik ben er niet echt van geschrokken, maar het was wel een heel eenzaam gevoel. Anderen met wie ik leefde, ook de familie waar ik uit voortkwam en ook de hele vriendenkring, niemand kende het fenomeen waar ikzelf in zat, dus dat was heel alleen.

In die tijd heb ik me voornamelijk innerlijk laten ontwikkelen, ik zou zeggen, door mijn eigen onstoffelijke begeleiders. Mijn opleiding kwam dus linea recta uit de andere wereld. Dat gaf ook een soort rust en vertrouwdheid en ook, ja ik zou zeggen, de verstillings en de eenzaamheid die daar in paste.

Door de innerlijke uitrijping ben ik na een paar jaar begonnen, al vrij jong, met een praktijk waar ik aura-healing gaf. Ik bleek heel goed te zijn om mensen te kunnen behandelen die sterk getraumatiseerd waren. Ik behandelde lichamelijke-, maar vooral energetische processen rondom trauma's. Die trauma's knapten snel op, als je dat zo mag noemen, in relatie tot aura-healing.

Op een gegeven ogenblik, een of twee jaar na mijn scheiding, heb ik gekozen om niet meer verder te gaan met de aura-healing en gesprek. Ik heb toen de keuze gemaakt voor het doorgang geven voor het thema in mij, helderhorendheid/ heldersprekendheid. Ik had in een paar jaar tijd een paar duizend cliënten, deze kwamen naar mij toe via mond tot mond reclame. Zij kwamen bij mij voor consulten op basis van vragen op persoonlijk vlak of op het vakgebied waarin ze functioneerden.

Dat is inmiddels ook al weer een paar jaar stilgezet. Nu geef ik alleen nog themadagen, groepsconsulten, lezingen en vakgerichte verdiepingen en dat is heel divers. Bijvoorbeeld, Jules, die hier in de ruimte zit, je kan misschien even zwaaien, ja, en ook jij. Zij zitten in een themagroep die zich bezig houdt met problemen van incarnaties van hoge zielen, die incarneren bij echtparen die niet het energiefrequentieniveau hebben van de geïncarneerde ziel. Het lichaam dat eigenlijk geweven wordt uit de substantie van de moeder en vader, heeft niet de frequentie die de ziel nodig heeft om makkelijk te kunnen incarneren. Er zijn dan afstotingsreacties van het lichaam en de psyche en we zijn bezig therapieën samen te stellen waardoor dit opvangen zou kunnen worden.

Vraag:

Wat zijn hoge zielen?

Marieke:

Hoge zielen zijn zielen met een heel doorleefd ervaringenpatroon van meerdere levens hier op aarde, waar heel veel afronding al gebaseerd is op diep-menselijke thema's, waardoor hun fijnstoffelijke zielefrequentie zo'n hoog energielevel heeft, dat de materie, in dit geval van het lichaam waar ze zelf uit opgebouwd zijn, hierop aangepast is.

Als dit lichaam samengesteld ook uit de energiefrequentie van de ouders niet harmonieert met de ziel die in het lichaam woont, dan geeft dat dus beperkingen voor de doorschijning van de ziel door het lichaam heen. Een hoge ziel is iemand die veel doorleving heeft gehad in vermenselijking en vergeestelijking op aarde. Hij betreft opnieuw een lichaam met als doel, vooral nu een innerlijke opdracht neer te leggen. Nu dus bijna niet ten dienste van zijn eigen ontwikkeling, maar alswel voor het neerleggen van een geestbewuste opdracht die hij vermenselijkt dient neer te leggen in de stof. Daarvoor dient hij ruim middels zijn menselijk lichaam uit te mogen stralen. De lichaamsfrequentie dient zo dicht mogelijk de zielsfrequentie te vertolken, zodat de innerlijke opdracht hem gegeven, kan slagen in de stof.

Vraag:

En die weet dat zelf?

Marieke:

Die weet dat vaak, bewust of onbewust, zelf. Dat is ook een rijpingsproces. Het kost nu te veel tijd om daar op in te gaan, maar het is een indicatie. Het is een groep van artsen en osteopaten die zich daarmee bezighouden.

Dan ben ik bezig geweest bijvoorbeeld met varkenspest. Ik ga niet op alle afzonderlijke thema's in, daarvoor zijn het er te veel. Orthopedagogiek dat is wel een belangrijk onderwerp. Dat doe ik in samenwerking met Marleen Oosterhof. Ik hoop dat zij

binnenkort ook hier in het Atma Instituut een lezing geeft. Ik doe met haar onderzoek naar vier à vijfhonderd kinderen die diep psychologisch en/of lichamelijk getraumatiseerd zijn. Er zijn ook verschillende kinderen bij die incarnaties zijn van levens waar men gemarteld is. Waar dus die processen zijn vast gaan zitten. Ze werkt in een reguliere instelling, heeft haar therapeuten ook mee opgeleid, en wij doen dus langdurig, het is echt een project van jaren, onderzoek naar nieuwe therapieën en het effect van die therapieën. Dus waar de RIAGG's en de gewone orthopedagogische kinderopvang niet meer toereikend is en deze kinderen dus echt helemaal in het slob komen, geef ik nieuwe therapieën door en daar werken de therapeuten mee.

Vraag:

Channelt u?

Marieke:

In de aanvang van mijn ontwikkeling channelde ik letterlijk, woord voor woord. Zoals het nu is is het bewustzijn in mijzelf al veel meer ingedaald. Ik ben een lid van de groep begeleiders die mij begeleiden en dat houdt in dat hun bewustzijnsniveau heel makkelijk aansluit op mijn eigen niveau. Ik ben geïncarneerd en dus gematerialiseerd en daardoor is het ook iets minder eenvoudig dan voor hen, om die kennis heel vrij begripsvol door te geven. Zoals het nu gaat ben ik vooral heldersprekend en daar waar ik even niet de lijn heb, krijg ik toevoegingen in taal of innerlijke beelden.

Het innerlijk beeldenrijk is ook heel erg uitgediept, dus het is een samenvloeien van taal, beelden, weten, op basis van de ervaringen zelf, waardoor die, vermenselijking, toch plaats gevonden heeft. Je zal het wel zien straks als ik bezig ben, het is heel moeilijk te scheiden waar het letterlijk channeling is of waar het gewoon bewust weten is.

Ik denk dat de mediums in deze tijd worden opgeleid om niet zoals vroeger in trance of half-trance te functioneren, maar volledig bewust aangepast aan het bewustzijn waarmee ze zelf functioneren. Wanneer ik helderhorend teksten ontvang, dan gebeurt het niet met klank, maar het is een gedachten-telepathie die overgedragen wordt. Die totaal emotievrij is, maar ook klankvrij. Het is een heel neutrale binnenstromen van informatie, met heel verdiept taalgebruik. Dat ligt ook in mezelf ontwikkeld. Het wordt heel beeldend beschreven, wat op gevoelsniveau bestaat. Er zit een heel hoog psychologisch vlak, van neutrale observatie, neutrale beoordeling en ook neutrale hulpverlening. Dus er zijn geen emotionele klanken doorheen gegaan.

Het thema waar ik nu met jullie op ga werken is het thema martelingen. Ik heb dat al eerder gedaan. Het is ook best veelvragend. Ik heb er een behoorlijke neutraliteit in gekregen in de loop der jaren, ik kan er heel stil in verblijven.

Wanneer ik ging channelen op het thema van martelingen, dan kreeg ik anderhalf uur beelden te verwerken van de nieuwe martelingen die in deze tijd gebeuren. Dan krijg ik

dus heel veel beelden te zien. Stel je voor, het is net zoals je naar een T.V. kijkt en in detail ziet hoe een marteling wordt uitgevoerd en hoe het lichaam traumatiseert en hoe het doorwerkt in alle zones. Het kan best zijn dat ik af en toe voor mezelf even halt roep.

Ik heb zelf levens achter de rug waarin ook martelingen plaatsgevonden hebben. Ik heb al heel veel voor mezelf verwerkt op dat gebied, waardoor ik het zo neutraal kan ontvangen. Het houdt ook in dat ik gewoon bij tijd en wijle ook even rust nodig heb, want ik ben ook gewoon mens en moet het verteren. Jullie horen taal, maar ik ervaar het dieper dan taal. Ik heb taal, weten, voelen en kijken tegelijkertijd. Dat is toch van behoorlijke invloed in beleving op dat moment, ook al ervaar je het vanuit stilte. Ik zal me gaan afstemmen op jullie en ik wou gewoon openen met een algemene lezing. Rob wil jij Peter nog roepen?

Rob:

Peter die zou doceren aan de eenjarige opleiding tot halftwaalf. Zou zich dan bij ons scharen, en het idee is om daarna, na de lezing, een middagpauze te houden.

Marieke:

Wat ik kan doen is dat ik even op Peter wacht, want die had graag het lezinggedeelte mee willen maken. Misschien kan ik wat persoonlijke poëzie voordragen die ik geschreven heb naar aanleiding van mijn eigen regressies.

Wat belangrijk is, je hebt net het verhaal gehoord, ik werd helderziende op mijn zevenentwintigste, ik kende niemand die dat had, ik kende niemand die helderhorend was. Ik kende ook in die tijd niemand, die net als ik beelden ontving en herbelevingen van eerdere levens had. Doordat ik vrij sensitief van aard ben krijg ik dat vaak ook sterker dan iemand die doorsnee dat heeft.

Als ikzelf in regressie ga, of spontaan regressie onderga als een uitdieping van mijn proces, dan neem ik ook echt het lichaamsbewustzijn van toen aan. Ik ga bij wijze van spreken zo lopen. Als ik man ben, dan voel ik me ook man en in een heel ander lichaam geplaatst.

Mijn begeleiders hebben altijd gezegd: ik dien zowel in de diepte open te breken als in die hoogte op te rijzen. Des te meer je opengaat zowel naar toekomstweten of het weten van het functioneren in de onstoffelijke wereld, des te meer je, als je dat wilt aarden, dus ook in die diepere lagen, tot in vorige levens, bewust opengelegd wordt.

Je moet dus een veel grotere verbinding maken dan puur het hier en het nu gebeuren. Dan is het doorleefd. Kijk, je kan mooi alles in taal uitdrukken, maar als je het maar naar één kant opentrekt en je verdiept het niet tevens naar die andere kant, dan is het een beperking. Dat hadden mijn begeleiders natuurlijk ook door. Ik heb vanaf mijn zevenentwintigste met perioden spontane regressies gehad ten aanzien van eerdere levens, maar pas zo rondom mijn vijfendertigste kwam ik er achter dat je daar

therapeuten voor had. Ja, erg hè. De zaken die niet direct verwerkbaar waren heb ik zonder begeleiding steeds voor mezelf moeten klaren. Ik ben gewend als ik regressies heb, zowel in de regressie te zitten als mezelf tegelijkertijd te begeleiden. Alleen de stukken die te zwaar waren daar heb ik uiteindelijk hulp van buitenaf voor gevraagd. Ik dacht ik wil ook niet coachen en erin zitten, dat werd me even wat veel.

Vraag:

Bent u zich er altijd bewust van wanneer u in zo'n toestand verkeert?

Marieke:

Ja, ik kan het makkelijk scheiden. Ik heb ook heel veel geleerd omdat ik zo diep terug kan kijken in eerdere levens en dan bewust ben van ervaringen en gevoelens van toen. Daardoor kan ik ook zien wanneer het heden hierdoor bijvoorbeeld extra versluiting ondergaat.

Ik heb het wel eens gehad dat ik één van mijn vroegere beulen ontmoette. Dan kan ik aan mijn hele lichaamsreactie voelen hoe dat oude patroon zich verhoudt tussen hem en mij en moet ik op dat moment leren scheiden wat relevant is in het nu en wat niet. Je kan het een beetje vergelijken met Voice Dialogue. Mensen die inzicht verworven hebben in al die sub-persoonlijkheden die in je leven. Dat is dan meer in het hier en het nu gevat. Bij incarnatie heb je oude stukken die je meeneemt uit een eerder leven. Jullie weten dat wel, die werken zich heel subtiel door. Ik krijg steeds meer inzicht, dat noem ik de dieptepsychologie overstijgend, hoe dieptepsychologie doorwerkt in relatie tot eerdere levens en nu. Ik probeer me daar zo veel mogelijk bewust van te zijn. Als er dus zaken geschieden in mijn leven die die overlapping hebben, dan krijg ik na verloop van tijd beelden die me dat duidelijk maken. Hierdoor kan ik het scheiden en kan ik zien wat ik zelf nog moet verwerken en dat wat gewoon het thema is wat op dit moment speelt in mijn leven.

Vraag:

Heeft u zelf ook regressies gehad waarin u zelf een beul was?

Marieke:

Nee, maar ik wil niet zeggen dat dat niet nog ooit zal gebeuren, maar tot nu toe is dat niet aan de orde geweest. Ik lees gewoon maar wat poëzie voor.

Regressie I

Zo diep in mij,
waar het licht mij ternauwernood bereikt
lokt mijn gehavende wezen een spel uit van voorbije levens.
Met beelden, klanken en geur van weleer.

Versluisde horizon van ingekerfde levens.
Barensnood in dit nachtgebied
waar radeloosheid huist in mijn schoot
en mijn rug zich buigt voor zo veel geweld.

Waar herbeleving zich onverbiddelijk aandient
van brandstapel
brandstapel
marteling
galg
verkrachting
oorlog.

Pijn om zo veel geweld, zo oud.
Regressie om te komen tot bewustzijn
van het tijdloze aspect in mij
zowel in verleden, heden als toekomst.

Brengend inzicht,
om te komen tot heelheid
op een verdiept niveau.
Herstellend de schade
aangebracht in mijn wezen
door diep lijden en onwetendheid.

Eenzaam proces
om te komen tot heelwording in mijzelf.

Een volgend gedicht:

Loslaten.

Hoevele levens zijn voorbijgegaan
waarin ik mijn wezen verkracht heb
onder de druk van mijzelf en anderen?
Ontkenning, verdrukking, mishandeling.
Slechts woorden voor gevoelens
die zonder ophouden zullen blijven vragen
naar overstijging.

Slechts wanneer ik in staat ben
het gekneusde ego los te laten
leef ik zonder voorbehoud.

Dat geldt natuurlijk voor iedereen die ooit gemarteld is, die dient het los te leren laten,
maar hoe doe je dat?

Dit is een ander gedicht, dat heet:

Oevers uit een Ver Verleden.

Er is een sterven in mij
zo stil, zo doods.

Een langzaam wegebden naar
oevers uit een ver verleden
waar verlatenheid zichtbaar wordt
en een oude, diepe eenzaamheid
van geboeid, geslagen en verguisd te zijn,
zich doordringend vrijgeeft
en etst in mijn bewustzijn van nu.

Donkere beelden van kerkers
waar geen levende ziel
sprak over het onrecht dat geschiedde.
Slechts de tijd verstreek
tot de adem verstomde
en ik naamloos bezweek.

Dat is een hele oude energie.

Soms wordt die oude energie opgeroepen en dat is een punt dat ook hier ooit aan de orde zal komen. Stel dat je als kind incarneert bij de ouders die voorheen je beulen waren, dan kan je je voorstellen hoe die energieën doorwerken om schoongemaakt te worden, maar ook hoe onbewust patronen zich kunnen herhalen. Ik heb zelf ooit iemand gekend waar ik zielsveel van hield, die indirect mede verantwoordelijk was dat ik in een eerder leven overleden ben aan heel langdurige martelingen. Dat onbewuste proces wordt zich door de relatie heen bewust.

Op het moment dat ik hem leerde kennen; ik kwam een ruimte binnen waar hij was en ik dacht: "Oh, dit is hij, maar ik ben er nog niet aan toe". De eerste seconde, toen wist ik al dat ik een relatie met hem zou krijgen. Vanaf dat moment werd ik haast iedere nacht wakker met schokken mijn lichaam (beeld het uit). In dat leven ben ik onder meer heel ernstig gemarteld door staven ijzer die door het vuur gingen en die steeds langs mijn rug gehouden werden. Ik werd iedere nacht wakker en rook een brandende vleeslucht. Helemaal schokkend, om die staven te mijden. Maar ik hield van die man. Ik had in dat

vorige leven van hem gehouden, wij waren partners geweest.

Ik ben best een behoorlijk moedig, dus dat was voor mij niet iets om mee te stoppen. Maar hoe werk je met èn die oproep van die oude herinneringen, de oude liefde, maar ook hele oude eenzaamheid. Die processen gingen steeds dieper en die hadden zulke diepe dalen dat ik dacht, ik kan het niet meer. Dit is een stuk waarvan ik dacht, nu kan ik het niet meer. Dat zal je altijd tegenkomen met mensen die zwaar getraumatiseerd zijn Die bodem, waar die moedeloosheid het sterkst is, daar dient met therapie de kracht op aangezuiverd te worden. Ik had in die tijd geen therapeuten, dus ik moest het elke keer uit mijn botten weer omhoog zien te krijgen.

Nou dit heet: (Marieke wil de titel van het nieuwe poëziestuk toelichten, maar er ontstaan vragen vanuit de zaal. Red.)

Onduidelijk commentaar uit de zaal over het feit dat je het, ondanks therapeutische begeleiding toch altijd zelf moet doen.

Marieke:

Je moet het uiteindelijk zelf doen, maar je bent minder alleen in het zelf doen als er iemand is die je begeleidt. Voor de doorsnee mens is het een opluchting als hij taal kan geven en uitbeelding aan zijn innerlijk belevingsveld. Alles wat je te langdurig inhoudt verdicht en maakt je huid psychologisch minder poreus om het door te laten stromen.

Vraag:

Wat leverden uw eigen regressie naar levens waarin u zelf beul was op?

Marieke:

Waar ik zelf beul was? Ik heb die tot nu toe niet gehad. Dus dat komt misschien ooit, maar op dit moment is dat niet aan de orde.

Vrager:

Maar u heeft dus alsmaar regressies beleefd waarin u slachtoffer was?

Marieke:

In dit geval wel, ja. Ten aanzien van martelingen? Ja.

Vrager:

U bent nooit de andere kant tegengekomen?

Marieke:

Nee. Ik heb echt heel veel regressies gedaan en ook onder begeleiding van therapeuten,

en geloof maar dat we alles uitgezocht hebben. Het is tot nu toe niet aan de orde.

Vrager:

Is dat op zich niet een uniek fenomeen?

Marieke:

Dat zou kunnen. Het beeld van karma, zoals mijn begeleiders dit schetsen is anders dan het kijken van mensen die het in het algemeen uit boeken halen.

Mijn begeleiders spreken nimmer over het thema schuld en boete, maar hernieuwing tot groei. Daar zijn ze basaal verschillend in dan anderen die altijd schuld en boetedoening in relatie tot karma zien.

Dus zij zien het thema groei en zelfontwikkeling. Dat is de bewustwording en geeft de aanzet tot hernieuwing van ervaringen.

Als bepaalde ervaringen nog te weinig geleerd zijn is het niet een kwestie van boete, waardoor men zwaardere trajecten ingaat, maar het is direct gekoppeld aan verdieping van bezinning. Het uitdiepen van zaken waar je normaliter niet bij komt door op crisissituaties in te gaan. Je weet ook, als iemand sterft dan komen de diepere gevoelens naar boven. Als je voortdurend pijn hebt en je wordt gemarteld heb je niets meer te verbergen, want alle registers worden opengetrokken. Je komt jezelf ongelofelijk tegen in wie je bent. Of je haat of niet. Of je kan vergeven of niet.

Martelingen zijn een enorme beproeving in vermenselijking. Het houdt ook in dat alles wat onbewust is, naar het bewustzijn getrokken wordt door de voortdurende pijnfoltering. Je kan niet jezelf verborgen houden. Het is net als met persweeën. Je kan niet niet persen, want het lichaam maakt wel dat je perst. Dus het gemarteld worden en wie je bent tijdens martelingen zegt heel veel over je eigen bewustzijn op dat moment.

Ik heb me natuurlijk zelf ook afgevraagd wat jij je daar afvraagt, maar ik heb tot nu toe niet het antwoord gekregen, dus ik kan je daar niet aan helpen.

Vrager:

Dat lijkt me nou de meest uitdagende vraag aan een gids. Waarom heb ik nooit eens even de andere kant kunnen bekijken?

Marieke:

Ja. Ik zal waarschijnlijk het antwoord zelf moeten uitzoeken.

Vrager:

Maar dat zijn geen dingen om aan een gids te vragen?

Marieke:

Het staat mij vrij om dat te vragen, maar het punt is dat het doorleefd dient te worden. Dat is denk ik ook waarom een reïncarnatie-therapeut - zijn kennis alleen is dik onvoldoende. Het verleden heeft de bedoeling daar inzicht uit te verwerven en het inzicht brengt je tot nieuw handelen. Het verleden is relevant zolang je er inzicht uit put en niet in herhaling alles herkaut wat je al kent uit dat verleden. Op het moment dat je inzicht krijgt uit een ervaring, is het verleden in feite afgedaan, in die zin dat het geschoond mag worden.

Ik denk dat echte vergevingsgezindheid en echt mededogen gevormd wordt als je door martelingen heen bewust bent dat degene die je martelt dieper verwond is dan jij. Kan je je daar wat bij voorstellen? De keren dat ik mijzelf martelend terugzag, niet in haat maar in mededogen naar de verwonding van de ander, kon ik anders de martelingen doorgaan dand dat ik in haat verbeten de ander weggedrukt had. Begrijp je?

Vrager:

In de SM-verhouding is het mogelijk dat degene die het sadistische patroon vertoont net zo makkelijk in het masochistische patroon getrokken kan worden door de ander.

Marieke:

Ja, dus wat jij zegt is, dat dat een SM-patroon van iemand kan zijn omdat sadistisch handelen van de ander het toestaat dat dat kan geschieden.

Vrager:

Het is een wisseling die optreedt na verloop van tijd.

Marieke:

Ja, maar waar ik jou voor wil waarschuwen is dat je niet te eenvoudig in zwart/wit zaken uitlegt. Ik weet bijvoorbeeld de keren dat ik gemarteld was, dat ik helemaal niet de martelaar was. Het is ook absoluut niet van: hier, ik geef me eraan over, je gaat je gang maar. Maar het is wat anders als je, zeg maar, positief vanuit verzet gaat, vanuit een menswaardig gevoel naar jezelf toe en naar de ander, dan dat je de ander doordringt met vetes en haat et cetera.

Waar het om gaat is dat je je eigen eigenheid niet meer leert aan te tasten door de overmaat van macht van de ander. Stel dat hier een hele groep mensen de Langestraat op komt lopen en die slaan jou verrot. Het is jouw eigen eigenbeeld wat je overeind houdt, terwijl je in elkaar getrapt wordt bij overmacht. Als je het ook kan zien als een beproeving en een innerlijk leerproces dat gekoppeld kan worden aan groei en waarin

groei niet altijd onlosmakelijk verbonden is aan schuld en boete, maar dat de groei voorop staat, dan kan je veel minder dwangmatig naar regressiepatronen in mensen kijken, dan dat je voortdurend een plaatje voor ogen houdt, want ik vind het een heel verzwakkend beeld.

Ik channel al zo lang. Duizenden, duizenden individuele channelingen heb ik gedaan, waaronder ook mensen waren die in eerdere levens gemarteld zijn geweest of diep getraumatiseerd. Als je vanuit een groeiproces kijkt dan is het verhaal veel genuanceerder dan vanuit boetedoening en schuld. Het is een heel groot verschil. Ik merk altijd dat bij de begeleiders die mij ondersteunen, die neutraliteit enorm is.

Vrager:

Het slachtoffer heeft kennelijk ook nog iets uitgelokt.

Marieke:

Het slachtoffer heeft zijn bewustwording uitgelokt en zijn groei en zijn hang tot evolutie. Dat lokt hij uit.

Vrager:

Maar, toch met een bizarre manier van kijken, waardoor de ander tot marteling geraakt.

Marieke:

Weet jij of je zelf gemarteld bent in eerdere levens?

Vrager:

Ja, volop

Marieke:

Volop. Ja, dus je hebt het zelf persoonlijk ervaren?

Vrager:

Ja, maar ook volop aan de andere kant gestaan.

Marieke:

Ja, waardoor je een balans-gevoel hebt.

Opmerking:

Die groei spreekt mij erg aan.

Marieke:

Ik heb al menig regressietherapeut op mij losgelaten om dat thema verder uit te diepen. Het komt er niet uit. Snap je? Ook zeer deskundige therapeuten. Dus op dit moment roei ik met de riemen die ik heb, en dat is O.K. Als ik te beroerd was om pijnstukken aan te gaan dan zou ik zeggen, hé, daar zit een beroerdigheid in, maar ik ben daar absoluut niet te beroerd voor en doorleef het echt tot op mijn botten, dus daar zit mijns inziens ook niet de onwil. Snap je?

Vraag:

Absoluut niet, maar de andere kant is zo opvallend, want je geraakt tot gepassioneerd martelen, als beul, zal ik maar zeggen, als de ander ergens niet op meewerkt.

Marieke:

Ik geloof er niks van, en ik zal je uitleggen waarom. Ik heb vorige week een themadag gegeven over het thema zelfverloochening in ook relatie tot oorlog en volksverhuizingen. Het thema dat op dit moment heel erg in mij speelt, waar ik mee bezig ben is aan de ene kant de onschuld en de weerloosheid en aan de andere kant de weerbaarheid. Ik weet uit mijn eigen incarnatie nu dat ik nog heel veel actieve onschuld heb en weerloosheid. Ik ben aan de andere kant steeds dieper aan het oefenen om die mate van onschuld met weerbaarheid te voeden, zodat ik èn in onschuld ben, èn weerbaar. Dus mijn thema in dit leven is niet om de onschuld minder onschuldig te doen maken. Ik denk dat dat de grootste liefdeskracht en potentie is, om iemand in onschuld te ontmoeten en dat aan de andere kant de weerbaarheid mij het kader geeft dat ik mijn onschuld kan handhaven. Zoals het mannelijk principe het vrouwelijk principe dient te behoeden voor de openheid van de toegankelijkheid van het vrouwelijk oerbewustzijn. Dat thema, daarin ben ik steeds dieper schonend. Dat houdt ook in dat ik denk dat degene die gemarteld wordt met onschuld in de ogen, zoals kinderen ook in oorlogen gedood worden, dat die het netvlies bemannen van de mensen die moorden. Hoe minder onschuld er in iemand is, hoe makkelijker de moordenaar door kan gaan met martelen en moorden et cetera.

Dus de actieve onschuld is de hoogste weerbaarheid, mits je het kan hanteren. Begrijp je wat ik zeg? Die kunst die wordt op sommige van ons beproefd. Dat is ook de compassie die je dient te leren ontwikkelen naar mensen op wie het beproefd is in dit leven en in eerdere levens met martelingen. Die in het falen van die beproeving, zoals ik ook gefaald heb, en soms niet, in die ontwikkeling op diverse niveaus, waaronder deze, die beproevingen doorgaan. Dat vraagt een hoop respect, vind ik, naar degene die in feite dat ondergaan heeft. Wat het ook verdient is dat door jouw respect de ander zijn eigen zelfwaarde herstelt, ongeacht de verwonding.

Dat is hetzelfde bijvoorbeeld: de vrouw verkracht door de levens heen, kan moedwillig tegen haar zin geaborteerd worden, kan als een voetveeg gebruikt worden, et cetera, maar het dient niet haar vrouwzijn aan te tasten. Er is een hoger vrouwzijn, ongeacht de uiterlijke onvolmaaktheid en welke verkrachting je ook doorgedaan bent, in eerdere levens of in dit leven, of wat er ook met je geschied is binnen je vrouwenbewustzijn of binnen je mannenbewustzijn in eerdere levens, waar het om gaat is dat dat waar is, en volledig respect verdient, maar dat je méér bent dan de aangedaanheid van het trauma.

Dat geldt dus ook voor mensen die gemarteld zijn. Zij zijn het trauma, maar ze zijn ook meer dan het trauma zelf. Deze beide aspecten dienen niet ontkend te worden. Die balans, dat te zoeken in therapie met iemand die martelingen ondergaan heeft, dat is haast het thema waarop de therapeut zich dient te bewegen.

Het is niet de mate van inbreuk die aangeeft hoeveel eigenwaarde iemand heeft. Dat is ook de kracht van Ghandi indertijd geweest. Mensen gingen moedwillig aan, bewust in eigenwaarde zelf geplaagd, de aanranding die van buitenaf energetisch op hun plaats zou vinden. De eigenwaarde was zo hoog opgevoerd dat het een staaltje was van innerlijke moedgeving om met dat thema in contact te staan. Er was laatst een reportage van Philip Engelen van de IKON over Mansukh Patel die dan ook beschrijft. Zijn ouders waren nog in staat, met name zijn moeder, om voedsel te geven aan de soldaten die naderhand het dorp in zouden vallen en mensen zouden neerslaan. Zo van: je bent ook maar een zoon van een moeder. Hier heb je nog eten, want het zal zwaar zijn voor jou om dat te doen. Dat is bewust vanuit onschuld en weerbaarheid het conflict ontmoeten. Dus je kan niet zeggen, algemeen gesproken, en het zou zeer kleinerend zijn naar degene die gemarteld is, om te zeggen van nou, jij bent gemarteld, dus we gaan eens lekker doorstoten naar dat proces waar jij degene was die de ander martelde. Je gaat voorbij aan het proces van de pijnverwerking van de ander.

Als, dus het is niet zeker, als daar een wederkerigheid in plaatsgevonden heeft, dan nog dient zich dat in een natuurlijk aspect te ontwikkelen en open te leggen. Ik heb een keer langdurig met een man contact gehad die heel veel levens vanuit macht geleefd had en in dit leven bezig was de macht te ontmaskeren. Elke keer viel hij in die oude patronen terug en vervolgens ontwikkelde hij weer de hang naar nederigheid.

Mijn begeleiders waren stoïcijns om te benoemen, want deze man wou weten, nadat er zeven levens al bekend waren, wat hij in zijn macht veroorzaakt had, hij wou weten waarom hij in de macht gestapt was. En mijn begeleiders zeiden toen heel terecht, dat geven wij niet prijs. Wanneer wij dit prijsgeven, werkt u niet meer aan uw machtsstuk dat u nu aan het oplossen bent. Begrijp je?

Als therapeut is het belangrijk dat je in balans bent met het natuurlijk afpellingsstelsel van de cliënt die daar ligt. Je gaat niet ongevraagd coachen, dat wat de cliënt nog niet natuurlijk vrijgeeft. We waren zomaar even in de algemene uitleg gestapt, maar de lezing moet eigenlijk nog beginnen.

Hoeveel mensen zijn er hier in deze zaal aanwezig die zelf-bewuste herinnering hebben aan martelingen die ze doorgemaakt zijn in een eerder leven. Hoeveel mensen hebben daar bewust contact mee? Het bewust contact daarmee hebben is dat alleen gebeurd via regressietherapie of ook spontaan? Eerst spontaan. Ja. Dat is een behoorlijke club. En via regressie alleen? Of beiden?

Ik zal er ook proberen rekening mee te houden. Als één van jullie het te veel wordt, trek aan de bel. Net zoals ik voor mezelf ook aan de bel trek als ik veel innerlijke beelden te verwerken krijg. Ik zit dan op een stuk waar ik even dieper adem moet halen, dan haal ik gewoon even dieper adem. Snap je, dat is respect naar mezelf toe.

Vraag:

Ik zou graag van alles een verslag hebben. Is dat mogelijk? Ik kan het gewoon niet bijhouden.

Marieke:

Ja, we hebben hier een dubbele bandopname. Ik hoop dat er mensen bereid zijn het uit te gaan schrijven, zodat er een letterlijk verslag komt en dat dat voor de mensen die hiermee doorgaan beschikbaar komt.

Even ter moedgeving aan de mensen die zelf heel bewust herinneringen op dat gebied hebben gehad. Als de verwerking goed verloopt, ben je wellicht ook de beste therapeut. Je kan dan die diepte empathisch aan. Dat ik met aura-healing zo'n potentie heb om mensen die diep getraumatiseerd zijn te helpen genezen, komt door de mate waarin ik het zelf heb kunnen genezen.

Het is niet voor niets als je met die connectie ook op deze plek zit. Het kan een voorwaarde zijn voor mededogen, dat mededogen is nodig om iemand in z'n diepste nood te volgen. Je hebt aan de ene kant de neutraliteit, dat is die diepte-stilte verwerking in jezelf. Aan de andere kant heb je een bepaalde vorm van begrippenkader nodig wil je de uithoeken van het wezen van de ander, enigszins kunnen verkennen. Dat maakt ook dat soms de rijping een betere therapeut maakt dan kennis hebben van leerstof. Dat zullen jullie ook wel kunnen begrijpen.

Zal ik starten?

Als eerste willen mijn begeleiders aangeven dat ze verheugd zijn met de opkomst en dat het aan mensen geheel zelf het eigen onderzoek vraagt of men behulpzaam wil zijn om in de toekomst mee, dit soort therapieën vorm te gaan geven. Daar is geen enkel oplegging bij. Al maak je deze middag mee en denk je, ik ben wel aangeraakt, maar ik wil er niks mee. Voel je dan totaal vrij.

Degenen die wèl die innerlijke oproep voelen en daar een soort rol in voelen in zichzelf ter verdieping van zichzelf en in relatie tot het werk dat ze uitoefenen naar buiten toe, die kunnen zich bij Peter melden. We hebben al twee nieuwe data staan voor vervolgbijeenkomsten.

We dienen hier ook als groep onderzoek te doen naar wat essentieel is om met deze groep te doen. Er zijn overlappende stukken die gelden voor mensen die werken met mensen die in dit leven gemarteld zijn en mensen die gemarteld zijn in eerdere levens. Wat overkoepelend is zou in een samengaan van twee groepen kunnen worden opgenomen.

Onafhankelijk daarvan kan één groep puur therapeuten zijn die werken met mensen die in eerdere levens gemarteld zijn. Ik denk daarbij aan pedagogen, zoals Marleen Oosterhof, die met hele jonge kinderen werkt, soms met baby's, waar de psyche en het lichaam zo getraumatiseerd zijn, dat die ontluchtingen liefst zo jong mogelijk ingezet kunnen worden. Dat zou misschien onder begeleiding van Marleen kunnen. Waar een aantal mensen opgeleid worden die echt specifiek met kinderen leren werken, en dan de groep mensen die met volwassenen werken op regressie/reïncarnatie niveau en de groep therapeuten die werken met vluchtelingen en mensen die in dit leven gemarteld zijn. Dat is nu nog zoeken. Dit is de allereerste bijeenkomst.

Hebben jullie een beetje een beeld van zoals het ligt? Nou, het is nu gemengd, dus ik spreek nu gemengd. Ik doe het gewoon zoals de beelden zich ontvouwen. Het eerste beeld wat ik krijg heeft met huidaanraking te maken.

Iemand die langdurig gemarteld is, diep doordringend in z'n hele bio-systeem en psyche, werkt verschillend die ervaring uit. Je hebt mensen waarvan als het ware de huid bol staat van de onverwerkte energieën. In mijn innerlijk beeld zie ik dat haast de energieën oprijzen uit de huid en een onaanraakbaarheid plaats vindt boven de huid, zodat je niet eens de huid kan benaderen.

Je hebt ook bij jonge baby's bijvoorbeeld, als je als meisje verkracht bent geweest en je bent er aan overleden, dan kan bijvoorbeeld de vagina van een meisje totaal niet meer benaderbaar zijn. Bij huiduitslag, dat kleine meisjes vaak hebben omdat ze in luiers liggen. Dan heeft het helemaal een onverwerktheid als die plek aangeraakt wordt. Kan je het voorstellen? De energie bolt haast door de huid heen van: men dient er af te blijven.

Dan heb je een groep mensen, waarvan is de energie niet naar buiten actief, maar helemaal naar binnen toe ingedrongen. De huid is haast levenloos als je die aanraakt. Verkild, onderkoeld, de energie voelt haast dood als je het aanraakt. Dus je hebt twee energieën, zeg maar twee verschillende typen huidbelastingen bij mensen, die je kan waarnemen bij personen die gemarteld zijn. Ik zal beginnen met de eerste beschrijving te geven van de mensen die als het ware de energie uit doen bollen via het lichaam. Vervolgens de beschrijving van mensen die de energie helemaal intrekken. Ik ga kijken waar dat in zit.

Het is vaak verweven in het communicatiepatroon van derden naar de ander toe. Wanneer de martelingen voortgeduurd hebben terwijl er een communicatief contact was,

bijvoorbeeld bij uit- of verhooringen waarin men informatie diende prijs te geven en waarin men elke keer de ander vroeg om verbaal zich uit te drukken om de martelingen te laten staken, kun je je daar wat bij voorstellen, dan is de kans dat de energie naar buiten uitgeslagen is het grootst, want daar diende de weerbaarheid op gevormd te worden. Je kon niet naar binnen toe terugtrekken, want als je dat deed verergerde de martelingen.

De wijze waarop je een cliënt als deze primair moet benaderen is voorlopig het huidcontact mijden en het stemgeluid zo zacht mogelijk houden. Zo min mogelijk doordringbaar. Alle kwaliteiten waren overmatige prikkeling van de huid, overmatig stemgeluid en overmatige doordringing middels ondervragings-technieken.

Wanneer heel kunstmatig iemand ook intellectueel ondervraagd is om het onderste uit de kan te krijgen, dan weet je als therapeut dat je je stem direct dient af te zwakken en dat je niet aan de huid mag komen of de cliënt moet het zelf verzoeken. Je weet dan dat de belasting energetisch via de huidporiën afgegeven wordt. Je kan zelfs niet dicht bij de cliënt zitten. Wanneer je normaal, zeg maar op dertig centimeter afstand zit, zou het nu kunnen dat je op anderhalve meter afstand moet gaan zitten wil je de therapie laten slagen. Ook dien je er opmerkzaam op te zijn dat de persoon voldoende durft te ontspannen in half-hypnose, anders krijg je het niet eens goed voor elkaar. Zeker als het nog heel vers is. Kun je je daar wat bij voorstellen?

Dan moet je er voor waken dat er zo min mogelijk binnendringende geluiden zijn. Degene die gemarteld is -vaak in afzondering en diepe eenzaamheid- door één, twee of meerdere beulen, die wist dat als er nog meer van de gang af naar binnen kwam, dat er weer iets anders vreselijks stond te wachten. Stel dat je een huisgenoot hebt die gewoon zijn kamer uitkomt, dan kan dat al een enorm effect hebben op de cliënt die in half-hypnose ligt. Bij dit type cliënt moet je eigenlijk volledige in stilte kunnen werken, in heel persoonlijk rustig contact, empathisch, met heel zacht stemgeluid.

Nou, dan de andere cliëntengroep, waar de energie dus helemaal naar binnen getrokken is. Dat heeft ook vaak letterlijk te maken met uiteringsprocessen. Bijvoorbeeld hongersnood, langdurige afzondering in eenzaamheid en ook de stilzwijgendheid van het niet kunnen vormgeven in gedachtengangen naar buiten toe van de innerlijke nood waar die persoon in vertoefde. De eenzaamheid is op alle niveaus doorgedrongen. Dat houdt in dat de energie zich haast intern verzameld heeft om de kern van de ziel in die mens zelf.

Het menselijke stuk, waar je normaal zeg maar de ziel door laat ademen door de huid heen, heeft zich teruggetrokken en haast in de ziel proberen vast te zetten in het aardse lichaam. Dat houdt in dat deze cliënten bewogen empathisch taalgebruik nodig hebben, ook op een hoorbaar niveau. De stilte is soms zo allesdoordringend in zichzelf, dat het geluid van buiten langzaam binnenkomt.

Iemand die heel sterk vereenzaamd is, heeft een schrikreactie als er contact ontstaat. Heb je iemand op dat diepste eenzaamheidsmoment te pakken in een sessie, het is een rotwoord "te pakken", die zit dan in die energie, dan heeft juist die cliënt bijvoorbeeld zachte voetaanraking nodig, kan niet te veel streling aan, maar wel even het te weten, er **is** iemand. Heel subtiel, want je kan het lichaam absoluut niet te snel benaderen. Wanneer je zo ik zou haast zeggen, gekluisterd bent aan die diepe eenzaamheid, dan moet je haast weer wakker worden.

Ik weet zelf uit processen in levens waarin ik die energieën gehad heb, ik ken ze allebei. Ze kunnen ook gemengd optreden Iemand die heel erg gemarteld wordt en vervolgens weken alleen in een kerker achtergelaten wordt met amper voedsel, dan krijg je een wisselvalligheid van die processen in jezelf en dat is vreselijk verscheurend. Je kan nergens op bouwen, want zowel het één als het ander is onvoldoende.

Er zit een heleboel goeds in, wanneer je die verdiepte eenzaamheid doorworstelt. In die verstilling word je steeds zielsbewuster aangesproken. Daar kan dus ook heel veel kracht uit voortkomen die echt uit botte eenzaamheid groeit. De overgang naar die botte eenzaamheid dient geleidelijk te verlopen. Dat zijn niet de mensen waar je direct met je arm om de schouders heen moet vallen, en wat heerlijk, dat je er bent, en doodknuffelen, die moet je geleidelijk aan ontvouwen. Die mogen eerst bewust worden dat er weer, bij wijze van spreken, leven na de dood is.

Dat is het eerste beeld rondom huidaanrakingen.

Je mag dichtbij zitten, je mag bewogen spreken, van luisterend tot wat harder, maar niet overdreven hard, want dat is te indringend. Je mag af en toe iemands voeten vasthouden. Zo iemand heeft behoefte aan warme dranken. Daar kan je als therapeut rekening mee houden.

De ruimte moet uitermate behaaglijk zijn, indien mogelijk omgeven met zachte stoffen, omhulling. Als je een vrij hard matras hebt, is dat niet geschikt voor zo iemand, die in therapie gaat, die ligt liever, bij wijze van spreken, op dons. Kan je het verschil emotioneel voelen? Het is de zachte omhulling, de behaaglijkheid, het omfloerste licht, niet fel TL licht, omfloerst licht, dat die sfeer dient te creëren om terug te komen uit die eenzaamheid en te ontwaken in het hier en het nu.

Dan wil ik ingaan op de mensen die randverschijnselen van beide hebben, dus wat ik net besprak, langdurige eenzaamheid, opsluiting en daarnaast wezenlijke martelingen met verhoortechnieken.

Je zou als therapeut zo deskundig moeten zijn dat je de non-verbale communicatiestroom zou kunnen lezen. Dat heb je haast energetisch in je handen en in je ogen, zou ik haast willen zeggen. Je kan dan voelen welke delen van het lichaam zich prijs geven met uitbollingen en welke lichaamsdelen helemaal innerlijk teruggetrokken zijn. Je kan zelfs in een therapiesessie de eerste twintig minuten aangesloten zijn op de energie van de uitbolling en voor de andere veertig minuten bijvoorbeeld op de

intrekkingsenergie. Is het tot zo ver duidelijk? Want het is fijn als jullie gewoon met vragen komen.

Vraag:

Ik kan me zo voorstellen, dat een therapeut zelf beide verschijnselen heeft, een cliënt die zoiets herbeleeft ook het beste kan begeleiden. Je weet gevoelsmatig wat je kan doen.

Marieke:

Niet altijd. Ik zal uitleggen waarom. Iemand die werkelijk diepgeworteld in het leven staat en op basis van vele, vele ervaringen zichzelf is geworden, die hoeft dat niet altijd noodzakelijker wijs via martelingen verworven te hebben. Het kan toch een hele deskundige therapeut zijn. In principe is ieder mens uniek en verschillend en kunnen we nooit geheel de ander doorleven.

We kunnen in een bepaalde mate afreizen met de ander, maar er zal altijd een stuk zijn waar we niet honderd procent in thuis zijn bij de ander. Als een therapeut werkelijk in staat is zijn eigen belevingswereld van de belevingswereld van de ander te scheiden en de therapeut heeft een hoge mate aan neutraliteit verworven door het leven zelf heen, dan is hij in staat toch een behoorlijke mate van onderscheidingsvermogen te hebben naar de cliënt die andersoortig ontwikkeld is dan hij.

Je hoeft niet noodzakelijkerwijze in een eerder leven zelf gemarteld te zijn om een goede therapeut te zijn voor mensen die gemarteld zijn geweest. Het is meer; hoe ontwikkeld is je compassie, je mededogen, je neutraliteit en je eigen mate van verwerking van zaken die in jouw leven geschieden.

Het gaat er niet altijd om hoeveel je al verwerkt hebt, maar hoe je gevorderd bent in zelfacceptatie van de verwerkingen die je te doen staan. Je hoeft nooit perfect te zijn. De mate van zelfacceptatie naar jezelf toe in een bewuste houding van alles dat je kent in jezelf, dus de goede en de minder goede eigenschappen in jezelf, tussen haakjes, want er is niet goed of slecht, maar die mate van acceptatie maakt of je een goede therapeut kunt. Als je gevoelens in jezelf verdringt ga je automatisch zaken in de ander verdringen. Als je jezelf kan accepteren binnen je eigen imperfecte goedheid, het onvermogen, dat wat we nog niet kunnen beheersen, dan kan je gerijpt met een ander overweg gaan en hoef je niet hetzelfde ervaringenniveau te hebben dat de ander heeft. Het is de zelfacceptatie waar het om draait.

Vraag:

Je zei, Marieke, je zelfacceptatie van je eigen imperfecte goedheid, maar, je zei, tussen aanhalingstekens. Je wou eigenlijk andere woorden kiezen. Kun je misschien andere woorden kiezen?

Marieke:

Ja, zal ik uitleggen. Zoals ik er naar kijk speelt de menselijke evolutie zich af door de tegengesteldheden van ervaringen heen. Er is geen donker als er geen licht is, dus geen licht als er geen donker is, bijvoorbeeld. Door het mannelijke en het vrouwelijke principe heen, al die polaire krachten, maken dat er evolutie is. Als er alleen fijne zaken waren, was er geen evolutie, maar passiviteit in onbewust het fijn hebben. Dus het niet fijn hebben schroeft de hang naar harmonie aan en het langdurig in harmonie zijn kan het aanschroeven dat je weer bewuster wil worden en disharmonie oproepen.

Wat ik heel diep geleerd heb is dat je nooit iemand zijn onvermogen aan kan rekenen. Wij veroordelen mensen om wat ze niet zijn. In de geestelijke wereld is er geen enkele veroordeling actief naar iets wat iemand nog niet kan zijn. Dus je bent wie je bent en daar dient je zelfacceptatie op verankerd te liggen.

Als ik vandaag boos ben, dien ik met acceptatie met die boosheid overweg te kunnen. Voel ik me anders, ben ik dat, maar de mate van zelfacceptatie maakt dat het proces zich in jou kan ontrollen naar alle kanten toe die noodzakelijk zijn om het bewustzijn nog dieper op te doen laten gloeien.

Als je een aantal aspecten al diepgaand geleerd hebt en bij wijze van spreke die herinneringsstroom ook niet meer noodzakelijk toegankelijk hoeft te zijn, want die lering is al achter de rug, dan kan je de energie vrijzetten in het pellen van wat er dan nodig is. Het gaat niet om terug naar wat je al kent, het gaat om het natuurlijke pellingproces in mensen.

Wanneer mensen bij jullie komen voor therapieën rondom martelingen, is dat de hang tot pelling. Wanneer die energie zich steeds dieper uitpelt dan kunnen jeugdregressies of regressies ten aanzien van eerdere levens ook aan de orde komen, omdat de thema's veel breder uitgesponnen worden. Het lichaam kent zijn eigen wijsheid van ontladen.

Ik heb veel ervaring opgedaan met zelfsturing van het lichaam. Dan laat je je lichaam jezelf bewegen in het volledig weten dat het lichaam alleswetend is. Dan denk ik niet: waarom doet mijn lichaam nu dit of dat, ik bedoel, ik kan het wel denken, en wel uitleg erbij hebben, maar mijn lichaam heeft het voorrecht zichzelf te mogen bewegen. Je krijgt dan uiteindelijk de dans van Krishna, waar haast in extase het lichaam zelf bewegend is geworden en de kosmische energieën tot daar op zo'n moment doorstromend zijn, maar waarom, omdat het lichaam zelf weet hoe we dat moeten bereiken.

Op de weg daarnaar toe ontlad het de energieën die nog niet schoon zijn. Dus het lichaam weet zelf hoe het dient te ontladen. Je dient wel het lichaam te vertrouwen, dat is ook zo met regressie-energie. Het lichaam weet welke regressie vooraan staat. Dus op het moment dat je te veel gaat coachen, kon je wel eens net op het zijpad terechtkomen

en niet op de eerste regressie die vooraan ligt voor een natuurlijk afpellingsproces. Kun je je dat zo voorstellen?

Vraag:

Beweging van het lichaam, versta je daar ook ziekte onder? Dat het zich uit via ziekte?

Marieke:

Ziekte ook, maar ook letterlijk bewegen, het is nu even een beetje gek, want ik doe het meestal als ik gewoon privé ben. Als ik stil sta en meditatie totaal stil word in mezelf en in mezelf ga rusten, dan is er een moment waarop mijn lichaam gaat bewegen. Ik laat het gewoon op de natuurlijke stroom mee volgen, zover als het gaat. Ik heb dan ook wel zoveel kennis dat ik weet, bijvoorbeeld, welke meridianen gaan ontlichten of wat er gebeurt, maar het lichaam gaat van nature balanceren op een niveau dat het zichzelf dieper in balans brengt dan het moment waar ik zelf in rustte. Dus je lichaam weet hoe het zichzelf dieper kan ontvouwen in doorlaatbaarheid van energieën. Dat is niet kosteloos. Dat is hetzelfde als in een regressie. Iedere bewustwording scherpt de verantwoordelijkheid aan. Want waar ik of jij bewust van geworden ben is voor onze verantwoordelijkheid. Je kan niet meer zeggen 'wat ik niet weet kan mij niet aangerekend worden'. Wat ik doorleefd heb is mijn verantwoordelijkheidstraject wat ik dien te gaan. Wanneer ik met mijn lichaam zelfsturing doe verhoog ik verantwoordelijkheid in de stof.

Dat is hetzelfde als mensen die jarenlang mediteren en die steeds meer licht opnemen vanuit een devote houding naar de kosmische wereld en er niet bij stilstaan dat licht geïncarneerd dient te worden. Na vier, vijf jaar meditatie worden ze ongedurig, dan zitten ze niet meer rustig, dan willen de handen niet meer open in ontspanning liggen, dan dient er geïncarneerd te worden in het bekken. Dan dienen al die energieën van die jaren door de onderste chakra's heen gelooft te worden om de balans tussen licht en duisternis in jezelf te harmoniseren. En dan krijg je dus ook mensen die regressie gevoelig zich ont - wikkelen en kennis en ervaringen van eerdere levens toegankelijk open krijgen omdat de mate van de lichtpotentie doorgetrokken moet worden naar de niet-verwerktheid van eerdere karma.

Als je als therapeut, niet kunstmatig, maar op een natuurlijke manier, opengetrokken wordt door het leven zelf, om die stukken te ontlichten, dan kan je ook ervan overtuigd zijn dat het licht in die mate in jouw onderbewustzijn plaats wil nemen, anders deed het zich niet voor.

Je hebt soms mensen die komen vanuit nieuwsgierigheid naar reïncarnatie-therapie en die zeggen, ik wil eens kijken wie ik was. Gelukkig komt de grootste groep mensen niet uit nieuwsgierigheid, nee, die komen met bewuste klachten Mijn eigen gevoel is, dat als het lichaam natuurlijk gaat ontladen en natuurlijk zijn beelden scheidt en natuurlijk zijn gevoelens oproept, dat dan de tijd rijp is. Als er geen natuurlijke ontlading van de psyche en het lichaam actief is, dan is er met het weten nog een afdekking. Net zoals dat

je in dit leven geboren wordt op basis van niet-herinnering. Wanneer je alle herinneringen zou hebben, dan was het loeizwaar.

Ik ben een baby geweest, die, in alle regressies die ik heb gehad over mijn baby-tijd, toen al regressiegevoelig bleek te zijn. Ik was een vreselijke huilbaby, mijn ouders wisten er totaal geen raad mee. Wanneer ik in mijn regressies terugga naar mijn babytijd, dan lig ik bijvoorbeeld weer als een heel jonge baby in een wandelwagen en dan voel ik me helemaal opengaan in het zonlicht en ik ruik de lathyrus. Dat klopt ook, dat hoor ik dan achteraf van mijn moeder, die reed de kinderwagen altijd onder de lathyrus. Ik werd dan helemaal ontspannen en hoorde insectjes overvliegen en ik kreeg door de ontspanning een steeds opener bewustzijn. Dan kreeg ik een uittreding, ik schiet uit mijn baby-lichaampje, ik hoor mezelf huilen, ik zie mezelf als baby liggen, en ik ben weer op de plek waar ik gemarteld werd in een eerder leven. Ik herleef daar alle martelingen van toen. Ik krijs en ik krijs en ik krijs.

Dus veel huilbaby's kunnen in spontane regressie zijn. Dat is wat ik leer van mijn eigen ervaringen. Door in die kindertijd te weten hoe dat was en hoe ik dus van totale ontspanning de sluis doorschoot naar een andere tijd.

Ik heb ook een zoon die een oorlogsincarnatie is. Precies hetzelfde. Huilen, huilen, huilen en wallen, met drie maanden oud, van het huilen. Twintig uur op een dag huilen. Regressie, regressie, regressie. Ik was toen nog zo jong en kon wel veel, ik heb in die tijd heel veel intuïtief gedaan, maar ik had niet het bewustzijn zoals ik het nu heb.

Heel veel ouders die kinderen hebben die spontaan in hun baby-tijd in regressie zijn, weten niet dat hun kinderen in regressie zijn. Voor mij waren alle ingrediënten in huis. Mijn moeder had bijvoorbeeld borstvoeding met een te laag voedingsgehalte. Ik heb veel honger gekend in eerdere levens, dus de oude energie werd getriggerd. Dat kan ook op latere leeftijd gebeuren, met kinderen. Dus ergens is een constellatie die één van de ingrediënten uit dat leven loswrikt. Je bent als kind regressiegevoelig, krijgt angstdromen, je durft niet alleen te zijn, je ligt steeds op een rolletje. Kinderen die heel moeizaam gaan kauwen, omdat in de tijd dat ze bijvoorbeeld in dat leven zaten, de hele mond van de aften stuk was en dan nu bijvoorbeeld moeite hebben met opnameprocessen van voedsel, pure regressie-energie.

Als het kind nog jong is, kan je soms totaal traceren waar het zit. Je hoeft niet altijd letterlijk te weten wat er gebeurd is, maar je kan aan het hele lichaamsbewustzijn en aan de houding ongeveer zien wat de achtergronden zijn.

Vraag:

Hoe zou je als ouders daarmee kunnen omgaan, als je dit weet? Geruststellen, of ook echt dingen benoemen, naar het kindje?

Marieke:

Dat is een mooi hoofdstuk. Ik moet kijken of ik er nu op inga of vanmiddag met vraag en antwoord, want er zullen meer vragen komen, maar daar kan je dus heel veel op zeggen. We hebben daar inmiddels ook heel veel therapieën voor ontwikkeld en daarom zou ik het ook heel fijn vinden daar iets over te kunnen zeggen. Ik weet niet of jij Marleen nog hebt gesproken.

Vrager:

Ik heb haar nog niet aan de lijn gekregen.

Marieke:

We willen kijken of Marleen in een van de volgende bijeenkomsten hier kan zijn om haar ervaringen te vertellen. Ze werkt in een reguliere instelling. Ze probeert het de ouders wel te vertellen als dit de achtergrond is, wanneer de ouders open zijn. Maar als ouders niet open zijn en het kind wordt helemaal autistisch of het is zo dwangmatig dat er gewoon geen enkele kans nog voor een goede ontwikkeling zit, en alle reguliere therapieën werken niet, dan volgt ze de nieuwe therapieën op. Wanneer dat niet gebeurt, kan het zijn dat het kind totaal verkrampt en er niet meer uit komt. Dan krijg je echt kindertehuiswerk en van alles en nog wat.

Vraag:

Houdt dat inderdaad in dat als de ouders daar dus negatief op reageren, bijvoorbeeld door het voor het kind weg te stoppen, dat dat het kind versterkt doet ontladen?

Marieke:

Dat is juist. En dat is ook heel exceptioneel. Dus als ik kan zien, innerlijk, waar iemand op gemarteld is, in wat voor omstandigheden, en ik kan bijvoorbeeld zien dat de vader een autoritaire stem heeft en dat de beulen autoritair spraken, dan kan ik de vader zeggen, leer zachter te spreken, er zit dan ook een leerproces voor de vader in. Of als je een kind te ruw aankleedt. Sommige ouders hebben te weinig gevoel in hun handen. Die rukken een trui over iemands hoofd, weet je wel, en het raakt steeds die beladen gebieden van een kind aan, er is ook heel veel praktisch aan te doen. Kinderen die bijvoorbeeld aan het onderlichaam gemarteld zijn die mogen beslist geen harde stoffen tegen het onderlichaam aan hebben.

Vrager:

Maar als ze dat toch doen?

Marieke:

Ja, dan blijven kinderen in regressies hangen en hangen en hangen. Het herhaalt zich en dan krijg je dat herkauwingsproces. Een jong kind kan nog geen inzicht produceren. Dat is het erge, niet alleen jonge kinderen, maar ook mensen met een overemotionele gevoelswereld, waar nog geen mannelijk oerprincipe actief is, die herbeleven, herbeleven, herbeleven. Die kunnen er geen inzicht uit trekken. Dus de herbelevingen

gaan door. Dat is vreselijk.

Dat is dus ook waarom als mensen niet goed uitgerust zijn, dan trigger je overspannenheid en depressie. Gewoon mensen over het algemeen, die sterk vermoeid zijn, en je aan zou kunnen kruisen hoeveel tegenslag ze te verwerken hebben gehad, relatieverbrekingen, veel overleden mensen in de omgeving, die je dierbaar waren, financieel gebrek, veel verhuizingen, of woningnood, dan sta je daar open voor. Gewoon een optelsom van letterlijke zaken die geschieden, in combinatie met hoe sterk je innerlijk bent.

De één die keldert al na één of twee zaken, en de ander kan er tien hebben en kan nog dat innerlijk leven in zichzelf velen en blijft nog redelijk in balans. Als je op een gegeven ogenblik niet meer uitgerust bent en je kan je eigen innerlijk leven niet meer velen en je hebt geen zelfacceptatie, dan schiet je dus in die regressie-energieën, en wie haalt je er dan nog uit?

Je wordt er pas weer uitgehaald als je lichamelijk voldoende uitgerust bent. Ben je dat niet en je hebt te weinig zelfacceptatie en je zit gewoon in diepe rouw of weet ik veel wat voor vreselijke processen, dan heb je te weinig reserve, of er moet een hele sterke subpersoonlijkheid in jou actief zijn. Mensen die bekend zijn met Voice Dialogue die weten dat je allerlei subben in jezelf hebt, nou, dan heb je mazzel, als een sterke sub het overneemt. De rest is nergens op aanspreekbaar, die is totaal van de kaart.

Je krijgt dus met heel veel lagen te maken met mensen die gemarteld zijn. Je hebt niet alleen met de oude ervaringen van eerdere levens te maken, en de persoonlijkheidsstructuren van toen, maar je hebt ook met de subpersoonlijkheden in dit leven te maken, die ook mede gevormd zijn door de optelsom van vele levens. Dat wil wat zeggen.

Vraag:

Stel nou dat iemand heel snel achter elkaar heel veel rampen overkomt in zijn leven. Dingen zoals u die net aanstipte, dood, scheiding en dat soort dingen, beschouwt u dat ook als marteling?

Marieke:

Ik zou niet direct het woord marteling erbij plaatsen, want het leven heeft je in de greep en jij bent het leven zelf, dus het is een onderdeel van jou. Het is onlosmakelijk verbonden met je, je dient het te leven. Het is je grootste leerschool.

Het specifieke van martelingen is dat je een identificatie kan aangaan met degene die jou martelde. De beroerdigheid die ik vooral zie is dat jonge kinderen nog te weinig ik-bewustzijn hebben. Hun ik voelen ze als de optelsom van de omgeving waar ze in zijn.

Waar een deel van hun vorig leven en hun persoonlijkheidsstructuur een rol in speelt. De andere delen hebben ook een heel grote invloed, dus de delen, de omstandigheden van de omgeving, of hun gevoel van zelf iemand te zijn. Pas later komt die ik-differentiatie van ik ben ik en mijn moeder huilt, maar ik huil niet.

Bijvoorbeeld, mijn oudste broer scheelde maar twaalf maanden met mij. Toen ik anderhalf jaar oud was en hij een half jaar oud, groeiden er bulten op zijn hoofd en die zagen er niet uit. Mijn moeder was vreselijk ongerust, die had de huisarts gevraagd thuis te komen. Mijn moeder werd gevraagd theedoeken te geven aan de arts, want die wou ze in gaan snijden. Zij mocht er niet bij zijn, mijn moeder en ik moesten in de keuken wachten. En in die regressies huil ik van: ik wil niet dat ze mijn zoon.. en toen dacht ik, mijn zoon? Helemaal in de energie van mijn moeder. Dat is dus nog het kind-bewustzijn van het wij-aspect, die te weinig zijn ik daaruit kan traceren.

De narigheid bij mensen die gemarteld worden, die geen gezond ik-besef hebben, dus geen natuurlijke begrenzing, geen natuurlijke ik-identificatie, daar wordt de persoonlijkheidsstructuur verminkt, want zeker als die al diffuus was. De beul neemt de ervaring van de gemartelde in zichzelf op als zijn eigen ervaringsbeleving. Dat kan voor vele mensen de aanleiding geven te denken dat zij zelf martelden. Dat kan, maar het hoeft dus niet.

Iemand met een zwak ik-identificatiepatroon, dus die gevormd is door wat anderen van hem vinden, maar niet zichzelf daarin gevonden heeft, kan als die gemarteld wordt de agressie en het haatbewustzijn van de ander zien als een onderdeel van zijn eigen persoonlijkheidsstructuur. Hetzelfde als met een jong kind die, als hij in de eerste drie jaar beschadigd is, nog heel moeilijk zijn eigen bewustzijn kan traceren, los van de bewustzijnsniveaus van de anderen met wie hij was. Alleen iemand die incarneert met een sterk ik-besef en een hoge mate van doorleefdheid kan het vanaf de eerste adem onderscheiden. De doorsnee-mens is nog niet zo ver ontwikkeld. Kan je een beetje dat begrijpen?

Vraag:

Kan het daardoor ook zo zijn dat de gemartelde ook denkt dat het zijn eigen schuld is dat de marteling hem is toegebracht?

Marieke:

Ja, dat is heel mooi wat je zegt. Dan krijg je dat masochistische / sadistische patroon waar daar net over gesproken werd. Ja.

Vraag:

Kan het ook zijn dat hij zich gaat gedragen als een beul in dit leven?

Marieke:

Ja. Dat kan een enkele keer gebeuren. Ik heb heel veel innerlijk gekeken bij getraumatiseerde kinderen. Veel geweldsindrukken, zijn soms al vanuit hele jonge leeftijd gaande en dat kan aan de orde zijn. Ik zie het andersom ook veelvuldig voorkomen. Jonge kinderen hebben wel die ervaringen opgedaan. Ze incarneren nu opnieuw. In dat voorgeboortelijk leven heb je geen lichaamsbewustzijn, alleen herinnering, dus hun lichaamsbewustzijn wordt voor het eerst weer wakker geschud, ze worden doorgroefd met ervaringen van eerdere levens die in dit leven noodzakelijk zijn om op te lossen. Dus niet alle levens, maar een deel van de levens heeft een connectie met het huidige leven, dus een deel van je geest incarneert via deze zielsconstellatie. Ik zal het eerst nog uitgebreider uitleggen, want anders is daar onduidelijkheid over.

Je hebt een grote geest, die is heel kosmisch verbonden. Dat is, ik zou zeggen, de grootste vorm van zijn waar je in terecht kan komen als je als mens geleefd hebt. Maar die grote zijn is te groot om in één keer te incarneren. Op het moment dat die incarneert en werkelijk je lichaam doorlicht, dan ben je verlicht op aarde. Dat is dus te veel voor één leven. Dus die grote geest splitst deelaspecten van hemzelf af naar de aarde om de mens Marieke, of de mens Erik of de mens Peter vorm te gaan geven.

Vraag:

Dat stuk dat zich afsplitst, noem je dat dan de ziel?

Marieke:

Dat noem ik de ziel. De zielsaspecten uit die geest. Dat maakt dat die een constellatie vormt met een opdracht voor dat leven. Heel simpel. Je kan bijvoorbeeld levens, prachtig piano gespeeld hebben. Dat kan je al. Voor dit leven is het niet noodzakelijk dat de herinnering virtuoos piano te kunnen spelen overleeft. Je mag wel een hang hebben naar pianomuziek, maar het is nu niet het leven om het te heroefenen, want je dient iets anders te leren. Snap je?

Er is dus een keuze vanuit die grote geest in jou om een soort constellatie te maken, die maakt dat in de opeenvolging van jouw evolutiepatroon jij iets nieuws dient te leren.

Zo kan het zijn dat je dus incarneert met het weten van martelingen, soms misschien al een paar duizend jaar oud, en soms heel recent in laatste leven. Als het met een recent leven te maken heeft dan heeft het vaak te maken met nog ontlading in de stof van het oude trauma van toen, want dat is heel recent.

Als ik me nu zou verbranden, moet mijn huid genezen. Maar als je aan de verbranding overlijdt, moet de huid nog genezen. Aards. Snap je? Een trauma, ontstaan op het moment van het overlijden kan een vervolgcyclus vragen in het leven erna, als ontluchting. Die zaken zijn in het algemeen sneller hersteld dan de trauma's die nog steeds niet verwerkt zijn uit levens daarvoor. Kan je je daar wat bij voorstellen? Dus de

verbranding van de huid is een ingeroest patroon geworden.

Dan zal ik ver spreken over zielsafsplitsingen.

Wij hebben het naïeve idee dat als een baby geboren wordt, de ziel al geïncarneerd is. Nee, zeggen mijn begeleiders, de ziel die mag incarneren in die constellatie van potentie voor dit leven is voor een stuk geïncarneerd en zal gedurende dit leven verder incarneren. Dat houdt in dat rondom die cyclussen van zeven jaar steeds nieuwe zielsindalingen plaatsvinden, gebaseerd op de potentie en de opdracht van dit leven. Dus je kan een kindje hebben van zeven jaar dat prachtig gefunctioneerd heeft. Er bleek niets traumatisch aan de hand te zijn, en dan zo rondom zijn zevende begint hij onrustig te worden. Dit wordt veroorzaakt door zijn nieuwe vorm van zielsindaling, nog allemaal uit te staan met de potentie van dit leven. Dus zo kan ineens bijvoorbeeld, op je tweeneveertigste iets naar binnen komen dalen wat te maken heeft met een eerder leven en herinneringen die zich dan gaan manifesteren.

Stel dat je ooit eerder aan kruidengeneeskunst gedaan had, maar de bedoeling in dit leven was dat je eerst meer regulier geschoold werd, dus dat stuk is nog wat minder geïncarneerd. Je hebt wel een vage interesse gehad op dat gebied, maar je deed er weinig mee. Maar dan in één keer vindt jouw geest het belangrijk dat jouw ziel toch incarneert in die oude herinneringsstromen van kruidengeneeskunde en in één keer weet je weer de eigenschappen van de bloemen die je langs de berm ziet. Snap je? Dat is zo'n voorbeeld ervan. Maar dat kan dus ook gebeuren ten aanzien van traumatische ervaringen in eerdere levens. Je kan nog een schoon begin hebben gehad. Het zit het dus reuze mee, en dan krijg je pas later die aanhechtingen om het schoon te maken. Dat is een meer vereenvoudigd proces nog altijd dan dat je het als baby al zo jong bewust hebt moeten ervaren.

Dan heb je nog het verschil in incarnatiedrang. Dat is voor jullie misschien moeilijk, maar ik wil het toch benoemen, want je kan het tegenkomen.

Je hebt mensen, waaronder ik, die incarneren met een heel hoog opdrachtsbewustzijn, dus die zijn al zo geschoold voor iets neer te zetten in hun leven, dat als dat leven niet zou lukken, en ze zouden via een uittrekking bijvoorbeeld aan wiegedood gaan sterven, of iets anders doen waardoor ze het niet zien zitten, slaagt die opdracht niet. Daar zit een collectieve opdracht te werken, die via een persoon gestalte gegeven wordt.

We hebben allemaal de vrije wil, maar ik zal jullie hier direct ontgoochelen, de vrije wil is heel mooi te beleven als je in dat voorgeboortelijk leven bent, want je bent onthecht van de stof. Je herinneringen zijn voor een deel verstild hoe het feitelijk voelde, om op aarde te leven, en je bewustzijn is inzichtelijk heel groot en empathisch ook, dus als je voldoende uitrijping hebt gehad in verschillende geschiedenissen is er een hoge mate van doorleefdheid en empathie daar. En je doorleefdheid maakt dat je ja zegt tegen een opdracht, ook al weet je dat het je veel zal kosten. Dat noemen ze de positieve offering. Dus het is niet negatief, maar positief zelf gekozen.

Die herinneringsstroom van die keuze gaat mee. Dat is ook je voedingsbron. Op het moment dat je op aarde komt, weet je weer de trajecten van al die levens die je al gehad hebt en die het ook mogelijk maakten dat je die opdracht doet, maar dat pakket was niet altijd het leukste. Snap je? Dus ik help nu opnieuw zaken rond de martelingen uit te zetten, maar het pakket was dat ik weet hoe het gevoeld heeft.

Als ik dus incarneer en andere mensen die wel een opdrachtsbereidheid hebben, kan het zijn dat als je net incarneert, dat dat zo pijnlijk is, zoals ik als baby steeds opengetrokken werd naar die onverwerkte ervaringen van mijn laatste leven, dat er een kans is dat je als baby afhaakt.

Vraag:

Marieke!!

Marieke:

Ik heb het gehoord. Ik zal dit stukje even afmaken. Ik hoor je zeggen dat het teveel wordt.

Vrager:

Nee, het wordt niet te veel, maar ik word onrustig omdat ik op het spoor zit van je lezing, en die vragen zijn zo interessant, dat ik iedere keer op een ander spoor kom en dan verlang ik weer terug naar het spoor en dan komt er weer een nieuwe vraag.

Marieke:

Oh jee. Ik zal van dit stukje nog even het antwoord afmaken en dan hou ik me aan de lezing, dan doen we straks vraag en antwoord. Dat komt dan vanmiddag.

Voor die mensen waar de positieve offering van de opdracht zo bereidwillig is, dat ze gekozen hebben voor zo'n incarnatie, wil het niet zeggen dat als ze incarneren ze niet ontzettend moedeloos worden. De kans voor een uittreding en niet meer terugkomen in het lichaam is dus heel groot aanwezig. Ik weet, gebaseerd op mijn eigen ervaringen dat om die reden mijn begeleiders opzettelijk verschillende chakra's in mijn baby-tijd tijdelijk verkleind hebben. Ik voelde me haast in een soort afgesloten koker zitten waar ik niet meer uit kon, om te voorkomen dat ik door de pijnbelasting weer terug zou glijden naar het leven voorbij de dood. Kan je je dat voorstellen?

Dat houdt dus praktisch in dat je dan zo diep-menselijk doorleeft in al die regressies die je als baby doorgaat -en die hele diepe gevoelswereld die je nooit kan afsluiten, want als je diep open bent, ben je open op alle niveaus hè, dus in je voelen en naar die onstoffelijke wereld- dat je dat allemaal moet doorleven in een soort krapte.

Kinderen die mogen uittreden kunnen voeding daar halen en schieten weer terug in hun lichaam en gaan weer door. Als de frictie van de potentie en het opdrachtsbewustzijn zo

hoog aangeschroefd ligt, kan het zijn dat je dus jonge kinderen ontmoet die niet kunnen of mogen uittreden. Normaal treden baby's dagelijks uit, dat vinden ze heerlijk, omdat daar geestelijke voeding is. In korte tijd verhogen zij zo hun prana. Want wanneer je voldoende lucht krijgt in uittreding, hoef je je minder afgescheiden te voelen en minder eenzaam in je incarnatieproces van ziel tot menselijk wezen. Kun je je dat zo voorstellen?

Ik zal nog één algemene uitleg doen, die heel belangrijk is om het thema gelijk goed op z'n plaats te krijgen. Ik heb heel veel gewerkt op het thema eenzaamheid. Eenzaamheid ook als loutering. Het is belangrijk dat jullie een soort theorie kennen rondom eenzaamheid.

Ik zal jullie uitleggen, het klinkt misschien heel raar, wat eenzaamheid is, in minder erge vorm, en wat de zwaarste vorm van eenzaamheid is.

De zwaarste vorm van eenzaamheid, dat zijn die mensen die zich niet met hun eigen ik hebben kunnen identificeren, dus die zijn ik-diffuus. Ze hebben zich ontzettend aangepast aan de bereidwilligheid van anderen om hun leven vorm te geven. Ze zijn zeer oplettend geweest naar wat anderen met hen aanwilden en werden dan vervolgens niet gerespecteerd in wie ze zijn geworden voor de ander.

Dus je bent ten eerste al niet jezelf. Je hebt ontzettend je best gedaan om te worden wat de anderen van jou verwachtten en vervolgens krijg je daar geen bevestiging voor. Als onder die omstandigheden dingen gebeuren als oorlogsgeweld, martelingen of, voortdurend verlies, dan zit je aan de bodem van je gesteldheid.

Dan heb je de eenzaamheidslagen, waarin je wel een bepaalde vorm van ik hebt, en een bepaalde vorm van inwillendheid naar anderen toe, maar dat je gewoon bent, dat stuk, dat ik, is alleen te beleven. Dan bouwt het zich langzaam af. Even kijken hoe ik de lijn het beste neer kan zetten.

Iemand die echt zichzelf is en helemaal met zichzelf leeft en buiten geen bevestiging ontvangt, is minder eenzaam dan de groep die ik net noemde. Iemand die helemaal zichzelf is, zichzelf uitdrukt en in de buitenwereld dan ook bevestiging ontvangt, is niet eenzaam in de vorm zoals ik het net benoemde. Is het minst eenzaam, zou ik haast zeggen, want die is vertrouwd met zijn eigenheid en de omgeving tolereert dat en bevestigt dat.

Dan heb je altijd nog de eenzaamheid van het uniek zijn, want we zijn allemaal verschillend. We kunnen nooit hetzelfde worden, dus er is altijd een onoverbrugbaar verschil in de vorm van het uniek zijn. Die eenzaamheid dienen we allemaal te dragen. Als je die eenzaamheid draagt en je hebt het voordeel dat het stuk wat je kan uitdrukken toch gerespecteerd wordt, dan ben je het minst eenzaam.

Een beetje theorie, dus ook voor mensen die gemarteld worden, je dient haast die meetlat ernaast te houden. Was er al een ik? Nee? Zal vreselijk eenzaam zijn. Dan bouw je het zo langzaam op en dan heb je een beetje een beeld hoe zwaarmoedig het is en hoeveel kans er op suïcidale neigingen kan zijn. Wie zijn ik niet weet te vinden, wie nergens bevestiging vindt buiten en een totale aanpassing ondergaan heeft naar de buitenwereld, die verlangt naar de hemel. Teruggaan naar de oerbron. Waarom, omdat die oerbron in hemzelf hier op aarde haast uitgestorven lijkt. Dan weet je ook met welke energieën je te maken hebt bij je cliënt. Jullie kunnen het nog aan? Anders moeten we gewoon even pauze inlassen.

Dan ga ik nu toch nog even een kwartier lezing doen, en dan gaan we vanmiddag verder, maar op zich is het niet nadelig als je die basisprincipes een beetje te pakken hebt.

Oogcontact met degene die je martelt, van de martelaar uit naar jou toe, is dwingend opleggend en heel diep beschadigend. Dus als de martelaar jou bewust aankijkt en weet wat hij doet, dan is de gemartelde dieper benaderd in martelingspraktijken dan door de beul die niet kijkt terwijl hij handelt. Dat houdt in dat de krenking in de persoonlijkheidsstructuur doordat de beul de gemartelde langdurig aankijkt in genot van de marteling, de pijn op alle niveaus, lichamelijk en psychisch, doet verhogen. Ook al heb je al een behoorlijke mate van innerlijke uitzuivering gehad. Ook al heb je een stuk ik-gevoel ontwikkeld en heb je een vorm van zelf-acceptatie, dan nog is het een zeer schrijnend leed.

De oogherinnering bij de marteling en aan de martelaar is heel belangrijk. Wanneer je dat bij een cliënt van jou bespeurt, dat die dat nog weet, dat kan heel belangrijk zijn. Je kan altijd zeggen, kijkt de beul? Als iemand zachtjes ja of nee zegt, dan weet je waar je mee te maken hebt. Snap je?

Het doordringend kijken van de beul is vreselijk. En het bewustwordingstraject van de cliënt evenzo. De cliënt moet door het bewuste kijken van de beul heen, weten dat de beul harder lijdt dan hij op dat moment. Dat is haast niet te doen. Kan je je dat voorstellen? Dat is gewoon haast onmenselijk. Daar ontstaan ook bijvoorbeeld de grootste haatgevoelens bij.

Vraag:

Kun je die zin nog een keer herhalen?

Marieke:

Ja, de essentie van de zin is: als je dus doorleefd ik-bewust bent en gemarteld wordt door een ander die jou bewust aankijkt, dan is de grootste kunst te beseffen dat de ander dieper lijdt in zijn bewustzijn dan jij. Kan je het voorstellen?

Maar wie kan dat hè? Dat zijn maar enkelingen. Maar dat is de bewustzijnslaag. De kans is dat je dus dat bewustzijn absoluut niet kan opbrengen. Dat je puur menselijk dient te

reageren uit respect naar jezelf toe. Kijk het is respect als je het kan, en je kan het echt. Maar je moet er geen kunststukje van maken als je het niet kan. Dan gil en dan krijs je echt alles maar bij elkaar. En als je woedend bent, of je haat, of je doet maar wat je doet, maar voel wat je voelt. De zelf-acceptatie dat je voelt wat je voelt. Hoe verschrikkelijk het ook is.

Het verlengde daarvan is -wat het nog erger maakt, dus als je echt moet gaan triggeren van hoe ernstig is een marteling- de verbinding van de persoon die gemarteld wordt met zijn familieleden of de omstanders die betrokken worden bij het martelingsproces. Alle verhoortechnieken, waarbij je een ander moet verklikken. Het weten dat je vrouw of je kinderen gepakt worden omdat jij niet de informatie geeft. Het martelen dat ik zelf al ken uit eerdere levens, een partner van mij werd gemarteld in de kamer naast mij. Ik hoorde hem sterven. Dus het martelen van het weten dat de ander gemarteld wordt, dat maakt de marteling nog zwaarder.

Je bent dus niet met je eigen pijnproces alleen bezig, jij weet dat jouw stukken, die op jou uitgevoerd worden, in het grootschalige gebeurt met jouw dierbaren. Dat is niet te verdragen. Zeker als de handeling niet door één persoon verricht wordt, maar door meerdere. Wanneer één persoon jou martelt is het vreselijk, maar als je weet dat er een collectief veld achter zit, zoals ook in de Katharen-tijd, dat is heel zwaar, want één persoon martelt je als afgevaardigde van een collectief.

Zo heb je dus optelsommen in zwaarte van doorleving waar iemand doorgaat. Als één persoon mij niet mag, maar de hele wereld vindt mij bij wijze van spreke aardig, is de minst nare marteling. In therapie is die scholing op dit gebied nog veel te weinig gevorderd in de nuance van waar iemand in zijn nood zit.

Dan het niet loslaten van de beul, terwijl je vrij wilt zijn. Ik geef je een voorbeeld uit mijn leven, dit leven. Mijn eerste vriend, daar was ik dolverliefd op en dat is ook eigenlijk altijd zo gebleven. Een hele dierbare herinnering. Hij is een grote man, éénvijfennegentig. Toen wij voor het eerst met elkaar erotisch hadden, toen waren wij heel spelerig en vrij en op een gegeven ogenblik in al die speelsheid ging hij op mij liggen en hield hij mijn handen vast. Het spelen van hem was dat ik niet vrij kon komen onder hem vandaan. Ondertussen zoende hij me, want hij was dol op me. Er zat ook echt niks in van masochisme of wat dan ook, het was gewoon echt liefde en dollen. Ik vergeet nooit dat moment, wat er toen met mij gebeurde. Ik kon niet meer bewegen. Ik schoot letterlijk ter plekke de regressie in.

Ik zal toen achttien, negentien zijn geweest, ik was nog helemaal niet helderziend, maar ik kan nu zien wat er toen met mij gebeurde. De beklemming die over mij heen kwam, dat ik niet los kon, was vreselijk. De man die het deed had geen centje benul van wat er gebeurde en had totaal die intentie niet. Dat soort hele heftige reacties in dit leven komen voort uit een traumatisch stuk in een eerder leven, waar ik niet los **kon**, waar ik opzettelijk vastgehouden **werd**, tot genoeg van de ander.

Wanneer je zelf dat soort gevoelens hebt, kunnen die totaal niet relevant zijn aan de huidige werkelijkheid, want die persoon heeft nooit iets te maken gehad met jou eerder leven, gekoppeld aan martelingen. Het was gewoon een hele schone relatie. Het is puur mijn proces. Dat vraagt steeds onderscheidingsvermogen.

Denk niet gelijk als je een relatie met iemand hebt en er komen gevoelens in jou omhoog, dat die ander er wat mee te maken heeft. Vaak dus niet. Het is jouw proces wat aangezwengeld wordt. Wanneer je niet oplet zit je in al die projectiesystemen voordat je er erg in hebt.

Bij personen die vastgebonden zijn geweest vergroot de omstandigheid ook de diepte van de inkerving van de marteling. Vaak werd hen geen enkele weerbaarheid gegund, zij hadden proppen in de mond, doeken eromheen, geen mogelijkheid te kunnen gillen, die mate van beperking, die van buitenaf je opgelegd is daarbij is de inkerving enorm.

Iemand die kan schoppen, die kan gillen, die hatelijk kan kijken omdat er geen blinddoek overheen ligt, heeft minder pijnbelasting dan diegene die op al die reflexen teruggehouden is. Daarom zijn dit in feite ook gevaarlijke channelingen, begrijp je, want als het in de verkeerde handen komt, kunnen deze teksten gebruikt worden voor versterking van marteltechnieken.

Op dit moment zijn de versterkingen van marteltechnieken enorm gaande in de wereld, want er wordt steeds meer gemarteld, zeggen de begeleiders. Er wordt steeds meer ingebroken in familie- en vriendschapspatronen. Je martelt niet één mens meer, maar je martelt gewoon hele families en men probeert steeds minder martelssporen achter te laten. Wanneer ik dan die innerlijke beelden krijg van de nieuwste technieken, dat kan enorm schokkend zijn.

Wat mijn begeleiders willen activeren is dat er een hulpverleningscircuit opgezet wordt dat in staat is dit op te gaan vangen. Wij in het Westen hebben een verantwoordelijkheid naar elders in de wereld. Hier is een vrijheid van meningsuiting, niet helemaal, maar beter dan in heel wat andere landen.

Er is een enorme vluchtelingenstroom hier naar toe, van mensen die in dit leven gemarteld zijn. We zijn ook een uitwijkland voor incarnaties die met ervaringen van martelingen hier incarneren, omdat ze dan even met rust gelaten worden. Dus in Nederland en in landen waar geen oorlog is, is er een verhoogde incarnatiedrang gaande van mensen die wél die ervaring hebben gehad en nu bij moeten komen. Zij incarneren dan in een leven waar ze niet direct weer opgepakt worden.

Wij hebben hier als maatschappij een behoorlijke verantwoordelijkheid te dragen, omdat in deze tijd, het Aquariustijdperk, zijn de energieën aan het verijlen. Dat is nodig om de

aarde te laten overleven. Er komen hele hoge kosmische stromen naar de aarde toe om de aarde te laten helen, maar dat is niet vrijblijvend voor ons. Die hoge energieën die naar de aarde gaan, met het doel om de aarde te genezen, die raken ons ook heel sterk aan en ons bewustzijnsniveau is nog onvoldoende in staat dat makkelijk op te nemen. Dat houdt in dat wie niet werken wil op een innerlijk niveau, dus niet bewust wil worden, toch die energieën ontvangt en dat onderbewustzijn gaat ontladen. Iedereen die bewust wil worden dat is een genade, want die loopt in de pas met die instroming van energieën en die wordt bewust door de ontladingen die plaatsvinden.

Mensen met een hoog verdringingssysteem die worden ook emotioneel aangeraakt. In plaats van te onderzoeken wat er gaande is, dringen ze het weer verder terug. Zij krijgen straks enorme emotionele uitbarstingen op het moment dat het niet meer te verdringen valt. Er zijn nu therapeuten nodig die opgeleid worden om de nood die er is en die erger wordt, uiteindelijk te kunnen opvangen. Heel veel mensen zijn niet bereid om te groeien en ze hebben wel te maken met de invloed van die stromen energie.

Vraag:

Die verwerking, daarvoor is men geïncarneerd, met name, zeg maar, hier in Nederland en omstreken. Is er geen verwerking daarvan in het tussenbestaan?

Marieke:

Er is een verwerking op inzichtelijk niveau in het tussenbestaan en deels op energetisch niveau, maar meestal onvoldoende. De mensen die, niet getraumatiseerd incarneren en ernstige zaken meegemaakt hebben in hun eerdere levens, die hebben dat alleen als er een gezond ik-bewustzijn al in een behoorlijke mate actief was. Er is dan geen verzwachting gekomen van het bewustzijn van de beulen en het collectief bewustzijn in die persoon zelf. Die heeft dat kunnen scheiden.

Vrager:

Heeft dat te maken met het feit dat daar de aarde-energie een rol bij speelt?

Marieke:

Of daar de aarde-energie een rol bij speelde? Ik denk het zeker. De aarde lijdt op dit moment bovenmatig. De hele energiehuishouding van de aarde is in onbalans. De meridianen van de aarde, om het maar simpel uit te drukken, zijn diffuus. Zijn niet optimaal gangbaar. De ether is vervuild. Dus het auraveld van de aarde is onvoldoende vitaal. Dat houdt in dat ons aardebewustzijn, wat in ons bekkengebied ligt en wat ook de opslagplaats is van ons onderbewustzijn, ook niet de aardevitale-energieën ontvangt zoals in de levens hiervoor, die het veerkrachtiger doen houden.

De aarde is verzwakt, het auraveld van de aarde is verzwakt. Dat houdt in dat ons bekkenbewustzijn dus ook minder vitale aarde-energieën ontvangt om een natuurlijke herbalancering te maken van onze onbewuste inhoud. Dus onze onbewuste inhoud wordt

diffuser vrijgegeven dan in de eeuwen daarvoor. Dat kan alleen maar opgevangen worden door een behoorlijk bewuste houding en de wens tot werven van inzicht, waardoor je die diffusere stroom tot zelfactief kan helpen genereren naar genezing toe.

In deze tijd geïncarneerd worden is een verhoogde oproep om versneld processen door te gaan. Dus wat je een aantal eeuwen geleden nog kon laten liggen, kan nu niet meer. Dat geldt collectief. Vandaar ook dat er misschien voor het eerst ook instituten zijn zoals deze. De reïncarnatie als gedachte krijgt nu meer toegang in deze maatschappij. Dat is ook noodzakelijk. Wat ik zou willen zeggen is dat, als iets zich niet natuurlijk vrijgeeft middels het lichaam of de psyche het niet de tijd is. Het kunstmatig exploreren van zaken uit een eerder leven, terwijl het niet zelf zich vrijgeeft, is te vroeg en roept andere processen op die nog niet aan de orde zijn.

In de maatschappij nu, als ik het globaal screen, is er een kleine groep mensen die bovenmatig bewust hiermee overweg gaan. Die zijn bereid in zichzelf te verkennen wie ze zijn, wat ze zijn, hoe ze zo geworden zijn, die open bereid zijn, ik zou zeggen, de toekomst als vroedvrouw te begeleiden. Zij verdienen ook die hoogopgeleidheid, onder andere ook op het kennisniveau van eerder doorgegane levens. Voor hen is het niet te veel, maar dat is maar een kleine groep mensen.

De doorsnee bevolking, dus echt heel gemiddeld, is behoorlijk onbewust, niet wetend, doch uit op vermaak en zoethouderij. Niet bezig zichzelf te ontwikkelen op basis van zelfkennis omdat ze hopen dat dingen aan hen voorbij gaan. Zo is ook de tweede wereldoorlog gestart. Je hoopt dat het voorbijdrijft.

Mijn begeleiders zijn totaal geen onheilsprofeten. Ze doen ook helemaal geen voorspellingen in de zin van waar we wellicht letterlijk mee te maken krijgen. Ze spreken alleen over de verhoging van psychische nood en dat de aarde geheeld dient te worden. Er komen hoge energieën. Als de aarde niet heelt, kan de mensheid niet blijven bestaan. Zo simpel is het. Wij zijn een deel van de aarde en vangen die hoge energieën mee op.

Het is ook ons tijdstip nu voor ontwikkeling om niet meer te luiëren, maar bewust te worden en daar hangt ook een prijskaartje aan. Als je het niet wilt, dan wordt dus het groeiproces versterkt. Wanneer mensen niet bewust willen worden, komen de zaken collectief gezien naar je toe, die het bewustzijn doen verhogen. Dat zijn niet altijd de makkelijkste dingen.

Vraag:

Zoals?

Marieke:

Oorlog, volksverhuizingen, hongersnood, malaise in de economie. Allemaal zaken waar

je heel erg teruggeworpen wordt op jezelf, in herinnering wie jij bent. Bijvoorbeeld, ik kan me vandaag mooi aankleden en vanavond in een lekker huis thuiskomen, maar als je geen huis hebt, je hebt geen kleding, je hebt geen voedsel, dan kom je er achter wie je bent. Als je in India loopt en je ontmoet zwervers, dan zie je aan de zwervers wie ze zijn, want het bewustzijn straalt door. Ze hebben geen omhulling aan mooiigheid van huis en luxe en make-up en ik weet niet wat. Ze zijn wie ze zijn.

Wij kunnen verhullen wie we zijn. We hebben een maatschappij die voor een groot deel iedereen kan verhullen wie hij is. Wil je jezelf echt leren kennen op een geestelijk bewuste manier, dan ontdek je jezelf, wie je bent, door zware levensprocessen heen. Het is geen minpunt, een boetedoening of een schuld. Het is een heel naakt contact met jezelf.

Als mensen sterven dan kunnen ze soms zichzelf voelen. Je hebt mensen die sterven voortdurend gedurende het leven, omdat ze voortdurend honderd procent leven dienen te leven. Ik vind altijd dat mensen die een zwaar leven hebben bijzonder veel respect verdienen. Zij worden voortdurend getriggerd om te LEVEN, met hoofdletters, wij mogen ons nog regelmatig verpozen in vermaak. Dus al die landen waar zo veel gaande is, daar zie je een heel andere innerlijke ontwikkeling in mensen doorgaan dan in ons hier.

Vraag:

Dat zullen we wel ergens aan verdiend hebben.

Marieke:

Dat zullen we inderdaad ergens aan verdiend hebben. Je hebt levens waar er gewoon de mogelijkheid is om tot rust te komen en te bekomen van eerdere levens. Dus gewoon lekkere luxe levens. Dat is heerlijk en daar mag je van genieten, maar besef ook, ga daar bewust mee overweg, dat dat mag. De meeste mensen gaan er onbewust mee overweg. Dat is wat ik bedoel te zeggen.

Vraag:

Word je hier als therapeut alleen mee geconfronteerd middels regressie, of ligt dat ook al besloten in de vraag achter de vraag?

Marieke:

Nee, regressie is maar een onderdeel van een heel groot pakket. Het is meer dat in verschillende beroepsvaardigheden zitten. Het zijn eigenlijk gereedschappen om daarmee overweg te gaan. Regressie is wel een heel voorkomend fenomeen om het heel diep aangrijpend te kunnen helen. Het is heel afhankelijk van wat je professie is als therapeut, maar regressie, ook in relatie met vooral lichaamsgerichte therapieën, dat zijn vooral energieën, therapieën, op basis van een therapeutische uitwerking die het non-verbale gebied kunnen helen.

Inzicht is vaak onvoldoende als het energieniveau niet bewust wordt. Regressie-, reïncarnatie-therapie en lichaamsgerichte therapieën maken het op non-verbaal niveau verstaanbaar. Daarom zijn iemands handen soms belangrijker dan zijn taal.

Waar het om gaat is dat dit is een bewustzijnslaag in mensen is, die zich vaak zeer non-verbaal energetisch verhoudt en amper uitdrukkingsvaardigheid heeft in het heden om zich letterlijk toonbaar uit te drukken. Je moet het ook van een instroom van energieën hebben die daar gelijk aan is. Anders zit je op het verkeerde niveau van inbreng. Als je alleen een gesprek erover hebt met iemand die gemarteld is in een vorig leven en je doet dat verbaal af, dan kom je echt heel veel te kort.

Vraag:

Is het akkoord ook voor je begeleiders dat we toch weer de lezing stopzetten?

Marieke:

Ja hoor. Voor een pauze nu.

We hebben even pauze gehad om het volgende te gaan verwerken.
Ik ga me nu even afstemmen, even kijken wat er nu aan de orde is.

Het eerste beeld dat ik krijg, dat is een vervolg van vanochtend. Veel mensen kunnen de logica van hun denkwijze en gevoelens niet meer vertrouwen als de martelingspraktijken daar dwars tegenin gegaan zijn. Mensen die bestraft zijn voor zaken waar ze niet zichzelf als een verklaarbare factor in achten, hebben daarna grote moeite om het gedachtenveld weer te herordenen binnen stilte.

Stel, je bent vreselijk boos op je man, maar je geeft daar geen uitdrukking aan en je kind krijgt een oproffel, dan kan het kind het niet begrijpen. Dat verstoort de gedachtenconcentratie en zelfbeleving van het eigen gevoel. Mensen die gemarteld zijn, hebben ook nog een soort nafoltering doordat alles onlogisch lijkt. Dat maakt dat verklaarbare antwoorden geven op zaken die daarvoor algemeen bekend waren door hen niet voor mogelijk gehouden wordt op dat moment.

Er is zo'n dissonantie gaande dat de concentratie om zuiver te spreken en zuiver tot antwoorden te komen heel hoog aangescherpt dient te zijn, want dan moet je door die laag van verbijstering heen. Die ligt vooraan. Je zal het merken als mensen net een sessie bij je hebben gehad en de afronding niet optimaal is. Ze zijn dan nog moeizaam aanspreekbaar als de verbijstering nog actief is.

Een ander beeld dat ik krijg is: met de jaren grijzen wel de haren van een mens, maar

doordat iemand zo na z'n veertigste, vijfenveertigste gaat verijlen, is het niet immer mogelijk dat juist die oude informatie verijlt. Hij heeft zijn langste levenstijd op aarde gehad, hij wordt lichamelijk en geestelijk afgestemd op het leven na de dood. Dus er gaan hele andere processen in het lichaam spelen. Hier staan te weinig mensen bij stil.

Wie verijlt is bewust sensitief. Daarom heb je ook vaak bij oudere mensen dat ze nog heel moeilijk trauma's kunnen verbergen, want het natuurlijk verijlingsproces weerhoudt dat je het kan begrenzen en weg kan duwen. Dat houdt dus in dat sommige mensen die op hun twintigste een bepaalde ervaring goed verwerkt lijken te hebben, misschien op hun zestigste nog een herleving krijgen en als het ware die spiraal nog dieper moeten schoonmaken dan daarvoor. Dat is heel logisch verklaarbaar.

Met name die zaken die verbijstering opgeroepen hebben. Bijvoorbeeld het niet kunnen begrijpen waarom de ander moedwillig dat met je deed, dat zijn hele zware belastingsvormen. Wanneer er een logische verklaring is kan het denken makkelijker het gevoel ondersteunen in de verwerking. Dan zie je ook vaak waarom inzicht helpt. Het is niet het hele verhaal, maar het is ondersteuning als een soort glijmiddel voor het gevoel om weer in balans te komen.

Heel veel processen van vorige levens zijn voor de doorsnee mensen niet traceerbaar. Men weet niet waar het vandaan komt. Het zijn over-emotionele impulsen. Gedeeltelijk zijn ze verklaarbaar in het nu, want soms worden ze opnieuw aangeraakt in het heden. Je dient ze te verwerken, dus je krijgt ook zaken naar je toe in het leven buiten zodat het weer openscheurt, in hetzelfde energielevel, maar waarschijnlijk veel zachter dan toen. Wanneer de verklaring niet voldoende in dit leven gevonden kan worden en die verbijstering blijft, dan is het voor veel mensen in doorsnee vreselijk zwaar om tot een vertering te komen van processen die niet logisch traceerbaar zijn. Dat is juist een vorm van kwaad dat opgeroepen wordt in martelingen. Je benadert mensen chaotisch en het hele logische denken wordt uitgewist bij iemand.

Dat zie je ook bij jonge kinderen die in de opvoeding dwangmatig hele tegengestelde begrippen aangeboden gekregen hebben. Waar veel agressie of non-verbale agressie actief was. Zij kunnen aan een soort verstandsverbijstering lijden, terwijl ze zeker niet een tekort aan intellect hebben. Het onrijmbare valt dan niet meer te berijpen voor hen.

Een aanvulling van de begeleiders:

“De gedachteloosheid als terugkerend proces op een wijze die niet tot zelfvervulling lijdt, maar tot innerlijke impasse is ook voortkomend uit ondraaglijk leed.”

Marieke:

Je hebt mensen die kunnen niet meer denken. Die nemen niet een bewust houding aan, van ik wil mediteren, ik word innerlijk stil. Nee, die mensen worden gedachteloos omdat

de overmaat aan verwerking maakt dat er heel veel stilte dient in te treden in het lichaam, voordat de verwerkingsenergieën het lichaam en het auraveld verlaten hebben.

In de tijd dat ik de spontane regressies kreeg en m'n eigen therapeut was, dan was ik soms drie dagen zo stil, alsof ik zo diep zijnsbewust was. Ik noemde dat altijd de morfine van het lichaam zelf. Een lichaam kan een bepaalde emotionele pijnbelasting aan, maar heeft zijn eigen morfinewerking. Wanneer je letterlijk in regressies terug stapt van vorige levens en je hebt een open bewustzijn en zelfacceptatie, dan wordt het lichaam in staat gesteld dat te doen. Ik zou niet letterlijk durven zeggen welke chemische stoffen dat het zijn, maar ik noem het een soort natuurlijke morfine, die maakt dat de geest totaal leeg wordt in een enorme verstillings, die haast niet van deze aarde is.

Ik voel dan ook altijd de compassie van de begeleiders, die zijn dan ook heel stil. Die dringen nooit in, maar je kan voelen dat ze dan die stilte laten. In die stilte wordt de heftigheid van de doorstane pijn, die dan al via het lichaam naar het auraveld uitgestraald is, geschoond van die energie. Dat duurt een aantal dagen

Je moet je voorstellen dat het uit je diepere zijn komt, je diepere kern. Het verspreidt zich naar je huidoppervlakte, de energieën stoten door de huid heen, krijgen een zelfstandig leven in het auraveld maar hebben niet meer de directe aanhechting aan het auraveld in je lichaam. Dan na een aantal dagen is het auraveld transparant genoeg om het door te stoten naar de kosmos.

Je hebt natuurlijk als lichaam heel veel mogelijkheden om energieën af te voeren, bijvoorbeeld via de voeten, de handpalmen en alle chakra's. Bij zo'n heftige pijn is dat onvoldoende om het direct helemaal kwijt te zijn. Wanneer de regressies een mate van echtheid hebben dat ze niet half-hypnotisch zwak ervaren worden, maar behoorlijk pittig, dan kan die verstillings daarna de tegenpool zijn, want die zet de genezing in.

Ik ben dus ook heel vertrouwd met dat soort processen. Als het zo stil wordt in mijzelf, het is een soort stilte, haast niet van hier. Het is zo stil, dan respecteer ik altijd die stilte. Ik voel dan de openheid van mijn geest, hoe het door mijn lichaam heen werkt. Wanneer er nog reflecties zijn van beelden, is het toch al onthechter. Het is ook het proces van schouwen wat dan plaats vindt. Je hebt er deels nog contact mee, het is niet meer versluierd, het zit niet helemaal meer in je, dus je hebt ook meer ruimte, meer afstand om het te doorzien.

Dan vallen veel inzichten op hun plaats in de tijd en in het tijdeloze aspect, ook rondom zin en zingeving. Het is eigenlijk een heel kosmisch moment. Zo ervaar ik het zelf.

Wat belangrijk is is dat je op dat moment oplet. Dat de ander je ervaring niet verkleint. Ik word als ik verdriet heb heel transparant, dat ziet er ook heel schoon uit, maar dat verdriet is heel tastbaar, voelbaar. Een omgeving, waar mensen ook in leven, die ook verdriet hebben en die dat toedekken, kunnen dat soms niet aanzien. Open verdriet

nodigt uit voor de ander om ook z'n verdriet open te gaan beleven. Wat je dan kan ontmoeten, zijn mensen die met je begaan zijn, maar die willen dat je je verdriet sluit, omdat ze hun eigen verdriet niet los durven te laten. Dus wat ik dan ontmoet en wat je ook kan doen per ongeluk naar je cliënt toe, is zeggen van: fijn hè, je hebt het nu achter de rug. Je zit nu in de verstilling van de zingeving. Dat is een proces wat er onlosmakelijk aan gekoppeld zit.

Er zijn ook mensen die je bovenmatig gaan aanraken, waardoor die verstilling niet dieper je lichaam in kan trekken. Een ontlading van pijn en oude regressies-energie die is een uitgaande beweging. Zo ver als je naar buiten gaat, en zeker als het om vorige levens gaat, zo ver heb je ook weer een diepere verankering naar binnen toe nodig om de goede balans te scheppen. Dus wees behoedzaam naar indringing, ook al is het zorgzaam en op zich goedbedoelend. Maar men weet niet wat jij voelt. Dat dien je zelf te behoeden.

Een ander aspect dat er bijkomt, dat ik uit ervaring weet is dat het zelfhelende vermogen na zo'n ervaring heel groot is en dat het het collectief bewustzijn direct aanraakt. Wanneer ik zelf heel diepgaand een stuk doorgegaan ben, dan ben ik ook op het niveau van genezen of van inzichten doorgeven uiterst transparant en heel voelend en voedend voor de omgeving, ongeacht hoe ik me voel. Dat is het bijzondere eraan. Al scheur ik steeds dieper open van de pijn, of heb ik flash-backs of het mag niet hinderen wat, het is zo opengescheurd en wie open is kan dus veel prana ontvangen en is een enorm doorlaatkanaal voor kosmische energieën. Wat ik genees in mezelf of dat jullie genezen in jezelf, heeft een directe invloed en ik kan het dan ook redelijk gewaar zijn, wees er bewust van, dat het dat effect heeft

Wanneer ik dieper schoon, kan mijn omgeving makkelijker schonen. Het is altijd het gevolg van een schoning van iemand persoonlijk, dat de omgeving een opstap krijgt. Dat is ook in een gezinssituatie, waar één partner dat soort processen doorgaat. Energetisch wordt de andere partner indirect meegenomen. Het kan niet anders. Je hebt samen een collectief veld, soms een groepsbewustzijn en oude zielebanden; wie schoont maakt het voor de ander makkelijker.

Vraag:

Toch zie je dan vaak ook mensen die uit elkaar gaan.

Marieke:

Dat klopt. Je ziet veel mensen ook in dat soort situaties uit elkaar gaan. Ik zou niet willen zeggen dat dat minder schoon is. De ander wil niet die mate van bewustzijn in het eigen proces doorgronden, omdat dat zo veelvragend is en ook soms angstig kan worden door het proces van een ander langdurig gezien te hebben, in die worstelingen die de ander daarin doorgaat. Ik weet niet hoe jullie reageren, maar mensen reageren verschillend als ze iemand ontmoeten die pijnbelast is, of in een verwerkingsstadium zit.

Wij, zoals we hier zitten, kunnen daar nog redelijk mee overweg, maar je hebt groepen mensen die zoveel weggestopt hebben in zichzelf, dat ze het onverdraagzaam vinden iemand anders in pijn te ontmoeten, want hun eigen pijn wordt direct actief en dat willen ze niet. Dus de distantie wordt dan geschapen naar degene die pijnbewust is.

Daarom is ook die zelfgeaccepteerde houding zo belangrijk. Als jij of ik me mooier voordoe dan dat ik me feitelijk voel, dan verloochen ik mezelf en onthou ik de ander ook de kans op transformatie. Wanneer ik sterker en flinker ga zijn dan dat ik feitelijk ben, dan wordt de ander indirect gevraagd door mij, om dat ook te doen. Iedereen die in die zelfacceptatie het proces doorgaat, schept een klimaat waar de ander bewust zelf kan kiezen, zaken te ont-wikkelen en minder opgestopt te leven. Maar vergis je niet. Het is veelvragend voor de ander om jou zo te zien, en het is veelvragend voor de ander zijn eigen pijn getriggert te voelen in contact met jou.

Marieke geeft heldersprekend de volgende tekst door.

“Het volstrekt eerlijk spreken, zelfbewust, is de basis waarop de genezing het snelst kan vlotten. Als er mogelijkheden zijn om het spraaksysteem uit te breiden, zodat er lucht gegeven kan worden aan de innerlijke inhoud, of middels verbeeldingskracht, zoals tekeningen of toneel of dramatische expressie, dat soort zaken, dan is dat een ontluchtingsstelsel van de eerste orde.”

Marieke:

Ik zou zeggen, dat krijgt een hoofdprijs.

Wanneer je niet in een omgeving zit waar dat veroorloofd is, dan moet het innerlijk leven in jezelf toenemen om te komen tot een versterking van geestkracht om het dan allemaal zwijgzaam in jezelf te moeten beleven.

Ik denk dat een van de zaken waarom ik zo taalvaardig ben voortkomt uit een leven lang, zeker tot mijn zevenentwintigste, alles in mijn eentje te hebben verteerd. Buiten kon niet de uitwisseling tot stand gebracht worden in die diepte. Dat is helemaal geen diskrediet van de ander, maar het was niet anders. Ik was zo innerlijk rijk aan innerlijk leven.

Het is misschien de grootste eenzaamheid, die we wellicht allemaal ooit dienen te doorlopen. Waar ook vele van ons mee bezig zijn. Jij dient zelf degene te zijn die de diepste zelfbekenningen aan jezelf geeft. Jij dient degene te zijn die jou het diepst in je ogen schouwt. Jij dient degene te zijn die je het meest zacht en bewogen aanraakt. Je dient dus overal de overtreffende trap in te zijn van wat je omgeving aan jou kan geven. Want overal waar je dat niet kan, kan je struikelen over je verlangens in relatie tot anderen en wordt de ander verantwoordelijk voor jouw welzijn.

Ik heb natuurlijk ook menselijke verlangens en af en toe wil ik dolgraag dat iemand

anders iets beter kan naar mij toe dan dat ik het zelf naar mezelf toe kan. Toch merk ik elke keer weer, dit is de les van verzelfstandiging. Alleen dan kan je uniek-zijn vormgeven.

Mensen die gemarteld worden, daar wordt een grote aanspraak op gemaakt. Zij dienen hun eigen identiteit zelfbewust te handhaven, ondanks de inbreuk van buiten. De kern, het zielenleven, de geest, dient ondanks het lichaam te overleven. Net als bij een letterlijk stervensproces, waarin je langzaam afscheid neemt van je fraaie, mooie, aantrekkelijke lichaam. Je ziet dat het bijvoorbeeld ziek is en vermagerd en misschien uiterlijk heel doorleefd, voor veel mensen niet meer aantrekkelijk om aan te zien, dan dien je te weten dat jij niet je lichaam bent, maar méér dan je lichaam. Hetzelfde thema. Alleen in martelingen ga je er versterkt doorheen en niet het grote leven doet het, maar er zijn tussenpersonen die dat met jou doen.

Dan de niet-aflatende vergeldingsdrang.

Marieke haar begeleiders geven de volgende tekst door:

“Velen zijn zelfbewust omtrent wat anderen met hen doen, maar zijn niet zelfbewust het leed wat ze anderen veroorzaken. Door werkelijke haat in de ogen te zien van iemand die heel dichtbij is en die niet direct projecteert, maar weet wat jij met hem of haar gedaan hebt, dat is een confrontatie van de eerste orde in zelfbewust worden van wat je met een ander deed.”

Als je een ver-weg-beul hebt, noem ik het maar, iemand die gewoon standaard dat soort werk doet en je hebt helemaal geen persoonlijke relatie met zo iemand is zo'n vertolking heel moeizaam. Je kan je voorstellen als een dierbare uiteindelijk degene is die je kleineert of zoals bijvoorbeeld in Joegoslavië, dat de buurman je aangeeft of verkracht, dus mensen die daarvoor je huis in en uit liepen, dat je een soort enorme verbijstering doorgaat en wat belangrijk is om te weten, en wat veel therapeuten zoals jullie, denk ik, toch echt vergeten, is dat er collectieve bewustzijnsstromen gaande zijn die groter zijn dan de enkeling.

Bijvoorbeeld in Joegoslavië, dat de buurman z'n buurvrouw verkracht, daarvoor waren het burens, liepen ze over voor een pakje suiker of zoiets. Dat is niet alleen de agressie naar de buurvrouw toe, omdat ze wellicht zich eens een keer versproken heeft, en bij een bepaalde bevolkingsgroep hoort waar hij dan zelf net niet in past. Dat heeft ook te maken met grote onbewustzijnsvelden in een collectief veld. Die aangewakkerd worden door al die prana-stromen die naar beneden komen voor bewustwording. Waar collectief in mensengroepen zaken langdurig verzwegen worden en via enkelingen uitgeleefd worden.

Het is dus niet altijd letterlijk de oproepende kracht van de vrouw die verkracht wordt, of dat de man die zich schuldig maakt aan die daad al die agressie in zich heeft. Het zijn

katalysatoren voor de grote kosmische stromen. Bepaalde stromen zijn groter dan het ik-bewustzijn van die ander kan dragen. Wanneer je dat in sessies te persoonsbewust uitwerkt, alleen met die persoon van waarom dit en dat en zeker ook de gedachte van boetedoening en karma, zal je er beslist niet uitkomen en dan maak je het jezelf veel te makkelijk.

Er zijn zelfs incarnaties die van tevoren al weten dat ze zullen offeren op zo'n manier. Bijvoorbeeld kinderen die geboren worden en voor de geboorte al weten dat ze maar vijf of zes jaar oud worden en aan hongersnood sterven. Niet omdat ze vroeger het brood bij iemand anders van de tafel weggehaald hebben, maar gewoon om het collectief bewustzijn aan te scherpen.

Vraag:

Is er zinloos geweld?

Marieke:

Ik zal er dadelijk op terugkomen bij de vragen, omdat we anders daar nu misschien te gedetailleerd op ingaan.

Dan het verlangen om bijzonder te zijn.

Veel mensen hebben levenslang hun uniek-zijn verborgen. Hebben het te weinig durven doorleven. Op een gegeven ogenblik breekt er een leven aan waar ze voor de onzekerheid niet meer kunnen wijken en doorschieten in de negatieve hoogmoed. Alles wil zich balanceren. Wanneer je heel lang onzeker bent geweest, dan ben je dat op een gegeven ogenblik zo zat van jezelf, dan vind je dat je iets dient te vertonen, maar daar rust geen innerlijke zekerheid nog onder, dus de kans dat je tijdelijk doorschiet naar de tegenpool is aanwezig.

Ik zal het begrip onzekerheid en hoogmoed even uitleggen, dat jullie basaal begrijpen wat ik bedoel. Ik leg het altijd als volgt uit; je hebt positieve hoogmoed en je hebt negatieve hoogmoed.

Onder **positieve hoogmoed** versta ik de hoge moed te hebben te zijn wie je bent. Dus dat is een doorleefd ervaren van jezelf voor zover als je op dat moment ontwikkeld bent.

Negatieve hoogmoed is het dat je iets vertoont aan de buitenwereld wat je nog niet kan zijn, want je mist de doorleving nog.

Dan is onzekerheid op miskenning gestoeld. Dat is op een zwak ik-besef, en daar ben jij zelf degene die het Goddelijke aspect in jou niet durft toe te laten. Want je bent, zeg maar, door de kosmos geschapen en in die zin ben je onlosmakelijk verbonden met wat je geschapen heeft. Wanneer je God wenst te eren, dien je toch echt met jezelf te beginnen, want hij heeft jou geschapen. Dus als je dat niet kan, is dat een innerlijk diskrediet naar het grote leven in de kosmos, naar God of hoe je het ook maar noemen wilt. Dus je durft niet te aanvaarden dat je mag zijn wie je bent. Ook in je imperfectie

niet.

Nu dan dit thema gekoppeld aan martelingen.

Mensen die geleden hebben aan negatieve hoogmoed, dus hebben proberen te vertolken wat ze nog niet zijn, kunnen gevoeliger opgepakt worden voor martelingen dan anderen. Waarom? Een ander voelt aan dat ze te weinig doorleefd handelend zijn, vanuit grootspraak anderen kleineren, anders kunnen ze zichzelf niet hooghouden. Doordat ze zich kunstmatig hooghouden ter verrijking van zichzelf en ten koste van anderen, roept dat weerzin op. En dat kan dus een vergeldende stroom wakker maken bij derden, naar hen toe gericht.

Dat houdt in dat wanneer de martelingen aanvangen de ander direct keldert in zijn onzekerheid, want dat was de basis voor de negatieve hoogmoed. Dan heb je opnieuw kans voor een ik-identificatie-verzwakking, maar één die heel moeizaam weer herrijst, want je had toch al een keer je best gedaan. Zou je dan nog wel een keer je best willen doen. Je zo kunstmatig omhoogtrekken naar negatieve hoogmoed is een pijnlijke aangelegenheid die je voortdurend stilt met allemaal praal en glans om je heen aan te brengen, zodat je dat vergeet.

Dat zie je ook soms aan mensen die regeringsleiders zijn, maar waar hele oude machtsstructuren nog gaande zijn en waar de praal eromheen dus navenant is. De onzekerheid is nog niet uitgewerkt. Daar dien je ook rekening mee te houden.

De personen die doorleefd zich anders getoond hebben, langdurig, sterk afwijkend van hun directe omgeving, kunnen door anderen als onuitstaanbaar ervaren worden. Niet moedwillig door zo'n persoon opgeroepen, maar hij is wie hij is en is duidelijk afwijkend sterk anders. De agressie die zo'n persoon te dulden heeft is vaak langdurig, in aanvang inhoudend, zelf heel scherp aanschroevend. Hij zal ook van de gemeenschap naar hem toe soms ook letterlijke martelingen losmaken waar aanschroeving van ledematen vaker bij voorkomt dan bij mensen die niet die persoonlijkheidsstructuur hebben.

Dus als een beul kan kiezen uit technieken, dan kan hij vaak onbewust technieken kiezen die aangepast zijn op de structuur van leven van de man of vrouw die gemarteld moet worden.

Dus je moet ook niet uitvlakken dat een beul die ruimere keuze heeft ergens op gevoelsniveau aanhaakt op de rol die iemand vervuld heeft. Dus degene bijvoorbeeld die zichzelf was en sterk afwijkend was, waar de gemeenschap hinder van heeft, want zo'n man spiegelt de toekomst, en daar zijn ze niet aan toe in zijn omgeving dat is angstwekkend.

Voor iedere vernieuwing ligt de drempel van angst. Wanneer je als mens sterk

vernieuwend bent, de tijd soms vooruit leeft, dat roept een enorme drempel van angst op. Als anderen daar niet vanuit mededogen overheen kunnen kijken, heb je kans dat je technieken van martelen naar je toe krijgt die het dichtschroeven van je persoonlijkheidsstructuur tot gevolg hebben. Dus het knakken van botten, het vingertoppen afsnoeren, dat soort zaken. Je kan soms, als je hoort wat je cliënt ondergaan heeft in martelpraktijken, misschien iets van de karakterstructuur van de cliënt daaruit lezen. Doe dat heel voorzichtig, en zéér genuanceerd, want mijn begeleiders hebben continu bij iedere nieuwe cliënt een andere uitleg. Dus begin nooit aan zwart/wit uitleg, want ik vind dat zeer gevaarlijk.

Vraag:

Kun je het dichtschroeven, dat begrip, wat toelichten?

Marieke:

Ik ga even kijken. Bijvoorbeeld het wurgen van de hals is er een. Dat is echt dit. (Maakt een wurggebaar) Het stelselmatig botten knakken, zodat de doorstroming van het merg en alles, wat natuurlijk je diepste zijn is, niet meer door kan glijden. Ik zie op dit moment ook onderdompelingen in water. Ik zie mensen steeds helemaal, het zijn rotbeelden, helemaal wit-waterig bovenkomen. Het is de uitstroming van je gestel zo afsnoeren dat het gewoon geen levensverlenging meer mogelijk is. Het authentieke leven mag niet verlengd worden. Dus de buitenwereld wil dat je aanpast in een bepaalde vorm van structuur, zodat jouw authentieke zijn afgesnoerd is tot het niveau waarop de ander er mee kan leven. Ik zie nog steeds die beelden van dat water, onderdompelende effecten in water is ook het onderdompelen in de gemeenschapsgeest die niet wil dat je ruimer leeft.

Het zijn symbolische vertalingen van psychologische zaken.

Eén van de oude regressies die ik zelf heb ondergaan is dat ik na verschillende kloosterlevens zo rondom de elfde, twaalfde eeuw een leven heb gehad als zwerver, om de primaire overlevingsdrift te leren kennen. Dat is een opdracht voor een leven geweest. Primaire overlevingsdriften. Ik heb in dat leven heel veel honger, ik heb klompvoeten, een rug die vervormd is en ik ben heel erg onttakeld als mens, gewoon een man, maar niet mooi om aan te zien. Heel erg getekend door het leven zelf.

Ik steel dan op een gegeven ogenblik, gewoon om te leven, een soort veredelde kip. Toen had je nog echte kippen. In die regressie, ik ben nu al heel lang vegetarisch, maar dan draai ik zo dat strotje om. Ik voel het nog kraken in mijn handen. Hoe heb ik dat ooit kunnen doen. Eén van de lijfstraffen van toen was dat de handen worden afgehakt.

Ik word in dat leven opgehangen en ik weet nog in die diepe regressies en in die ontmoediging, het wachten op de terechtstelling, dat ik ook alsmaar in die regressie-energie zeg: "Er is geen verdeling van armoede, er is geen verdeling van armoede." Met een totale hongeroedeem, met een opgezette buik, steel ik een kip om te leven, maar de gemeenschap heeft geen tolerantie, geen verdeling van armoede. Ik ben gewoon

overlevingsdrift aan het leren, dat is mijn opdracht na kloosterlevens van mooie innerlijke bezinningen. Kan je zien hoe je soms ineens een heel ander leven aangereikt krijgt om een tegengestelde energie te ontwikkelen.

De vormen van martelingen zijn daar ook op aangesloten. Het afkappen van handen is dat in het geven en ontvangen, geen bemiddeling is. Het is een symbolische afrukking van die wens. Ook een soort totale moedeloosheid, over het feit dat het collectief veld niet in staat is om te bemiddelen in armoede. Je ziet ook in landen waar ze dit soort botte zaken nog hebben, dit soort niet-sociale omstandigheden ook nog actief. Het is altijd goed te kijken welke landen welke martelingspraktijken gebruiken.

Het verlangen om zelfbewust te leven kan een mens aangerekend worden. Daarom hebben vele mensen dwangmatig een insnoering op het gevoel dat ze zichzelf mogen beleven. Wij allemaal hebben, in contact staand met vorige levens, mensen gezien die daarvoor vervolgd zijn. Je hebt mazzel als je het zelf niet bent geweest. De angst om de kop boven de massa uit te steken is bij de doorsnee mens aanwezig. Of hij moet al heel levens bekrachtigend, vervullend actief geweest zijn in meerdere levens en zo zelfbewust zijn dat hij wat lak gekregen heeft aan wat de omgeving daarvan vindt.

Het kan ook zijn dat het verschillende levens goed gegaan is, je bent er niet op vervolgd, maar veel faalangsten, ook bij jonge kinderen, hebben te maken met onzekerheidsgedrag op basis van oude, verzwegen, onbewuste herinneringen. Van het feit dat je niet echt geprezen werd op het jezelf zijn. Dat verzwaart ook, als je mensen in sessie hebt, om effectieve informatie van ze los te krijgen. Ik zal je uitleggen waarom.

Als je zelf gestraft bent voor anders-zijn en je hebt anderen in je omgeving gestraft zien worden op basis van anders-zijn, dan kan een ander nog zo vriendelijk uitnodigen of je jezelf wil bekennen, je zou toch wel gek zijn om dat prijs te geven. Zelfs binnen half-hypnose heb je daar een controlesysteem op werken. Wanneer je denkt van hé, wat een leuke informatie geeft die persoon, nou, denk maar dat dat tien procent is, want de rest moet nog komen. Wie weet komt dat niet. Dus ga ook heel subtiel om met de informatie die je krijgt. Het is een onderdeel van een groter pakket. Dat grote pakket zal zich niet helemaal zichtbaar ontvouwen. Het is fijn als het dat doet, maar ook de onderdrukkingsmechanismes in de persoon zelf zullen dat voor een deel tegen houden.

Wat wèl kan gebeuren is dat dit soort herinneringsleven zich middels dromen en onbewuste handeling doen uitdrukken. Dat gebeurt vaker dan men in doorsnee denkt. Dan heb je een andere vorm van vertaling. Een minder heldere die alleen de goede schouwer kan zien. Ik zal kijken of ik je een voorbeeld kan geven.

De begeleiders laten een beeld van mijzelf zien in een eerder leven. Ik lig daar geketend. Waar ik nu pas zie dat één pink gebroken is en de rest was niet gebroken. Na de

regressie blijft dat gebroken pinkje, uit dat vorige leven, in de gedragingen met kopjes thee enz. een beetje achter. Dit duurt nog een aantal dagen. In die regressie noem ik niet: mijn pink is gebroken, maar dan zeg ik: mijn polsen zitten geboeid. Dat soort lichaamstriggers kan doorwerken.

Ik heb ooit een niet zelfgewilde abortus gehad. Als jong meisje, werd ik door anderen tegen mijn zin geaborteerd, toen ik waarschijnlijk een maand of vijf, zes zwanger was. Ik ben daar ook aan overleden. Het was een hele dreigende omstandigheid. Toen ik in dit leven in een omgeving kwam die relateerde aan al die ingrediënten, kreeg ik ter plekke, letterlijke weeën en krampen. Je lichaamsbewustzijn codeert op een of andere manier dat herinneringscircuit. Op het moment dat je dus in een omstandigheid komt, die daar redelijk parallel aan lopen, zet je lichaam die energieën vrij. Dat maakt ook dat die informatiestroom steeds dieper zichtbaar bewust kan worden. Dat zijn geen zelfgewilde bewuste handelingen, het leven triggert het. Dat is ook de schoonheid ervan, je hoeft er niet altijd naar op zoek te gaan, het komt wel naar jou toe als het nodig is dat het los komt.

Iets anders dat je nimmer moet vergeten is dat veel mensen minder lijden aan de letterlijke marteling dan aan de verguizing. Vaakwerk je de marteling in een sessie uit. Niet de verguizing. Wanneer je bijvoorbeeld op een kar met stro een Middeleeuws plein opgereden wordt en er staat een joelende menigte jou te bespuwen en zich al vooruit te vermaken over dat je verbrand wordt of wat er dan ook met je gedaan mag worden, dan is de verbranding of de ophanging maar een klein stuk van de verwonding. De verguizing om over zo'n plein heen aangevoerd te worden, collectief beschimpt, omdat je misschien genezingskracht had of weet ik wat, dat is haast het zwaarste lijden.. Dat jouw zijn, jouw being, zo collectief afgevallen wordt.

Wanneer je echt een misgreep gedaan hebt, dan kan je dat nog zien als een tegemoetkoming aan je eigen "schuldgevoel", want de misprijzing van de ander maakt dat jij terecht straf lijdt. Je ondergaat het dan anders. Bijvoorbeeld bevolkingsgroepen die geleden hebben vanwege religieuze activiteiten die waren soms weliswaar te heilig en te open, te fijnstoffelijk en te weinig geaard. Die hebben daardoor soms ook wel behoorlijk wat dingen nodig gehad om te aarden op dat andere niveau, maar die hebben een heel veel moeilijker verwerkingssysteem door te gaan dan bij hen waar je schuld kan traceren op basis van letterlijk de ander bewust kwaad gedaan te hebben.

Een voorbeeld is ook, de afzijdigheid in gedachtengangen. Dat is een energie-onbalans omdat je niet werkelijk in compassie met anderen leeft. Wij zullen onszelf minder snel schuldig achten aan geen compassie te hebben in gedachtegangen, dan aan het feit dat je iemand letterlijk in mekaar timmert. Dus een proces om te doorzien in jezelf dat bijvoorbeeld waar veel mensen mee bezig waren, verheiligen zogenaamd, dat dat ook iets niet menselijks inhoudt in relatie tot derden. Dat je dan menselijke gevoelens moet leren kennen, dat is moeilijker te begrijpen dan dat je iemand letterlijk kwaad gedaan hebt.

Op al die verschillende niveaus dien je tot inzicht te komen wat jouw bewustzijnsverruimend proces hierbij is. Het ene proces lees je makkelijker af dan het andere. Het uitgejoeld worden op een Middeleeuws plein omdat je, noem maar wat, iemand in mekaar getrapt hebt, bijvoorbeeld een rijkeluis kind, dat kan je begrijpen. Maar als je in een dorpje, ergens in een gehuchtje kruiden teelde en mensen kwamen er naar toe voor kruidenadvies, voor een healing of voor een of ander compres, dan sta je er niet bij stil dat je daarvoor opgepakt kan worden vanuit kwaadwillendheid. Je leeft dan een meer ingetogen leven, wat verder van de wereld af, maar wel met de bedoeling van goeddoening naar mensen toe.

Dan heb je de tijdsbewustzijnsgeest. Dat houdt in dat iedere tijd is aangesloten op een collectief leerveld. De Middeleeuwen waren op een ander leerveld aangesloten dan waar we nu zitten. Ondanks de menselijke evolutie, het feit dat we het allemaal ooit moeten leren, heb je zoals je bijvoorbeeld in een gezin een groeps karma hebt, ook een tijdsgebeuren met een specifieke leerweg daarin.

Het kan zijn dat wat nu in deze tijd, verklaarbaar is over toen, je dat toen nooit heeft kunnen helpen. Het kan zijn dat als je nu een regressie doet met het inzicht van nu en je hebt zoiets van, had ik dan maar dit of dat gedaan, het helpt je geen steek verder, want het collectief veld was toen andersoortig ontwikkeld. Je leeft nu, met het huidige inzicht kan je zaken inzichtelijker bezien in de tijd en kan je alleen maar met dat inzicht in het nu werken. Het heeft geen enkele zin om vanuit een oud schuldgevoel naar het verleden te blijven kijken.

Net zoals je als ouder achteraf constateert dat je toch niet zo zorgvuldig omgegaan bent met je kind in een of andere leeftijdsfase, je dient te concluderen dat je het nu kunt zien, maar toen het niet automatisch anders deed. Het is zelfs de vraag of je met meer bewustzijn toch de tools had gehad om het anders te doen. Kennis is wat anders dan doorleefdheid. Kennis is de voorbode van doorleefdheid.

Dan iemand die geestelijk of lichamelijk gemarteld wordt krijgt tijdelijke een versmalling van bewustzijn. Hetzelfde als iemand kiespijn heeft, die kan niet denken aan morgen. In die versmalling is het ook onmogelijk om op dat moment in een ruim perspectief te weten wat er buiten jou om gebeurt. Stel dat jij gemarteld wordt, en zelfs al zouden doordringende geluiden zijn van martelingen die plaatsvinden in de ruimten daarnaast, je hebt te weinig bewustzijn open om het letterlijk te kunnen volgen. De pijn of de psychische pijn is zo alles overnemend, dat je op dat moment heel kleinschalig functioneert. Het is gewoon pure overlevingsdrang.

Wanneer je bij mensen tegenkomt dat ze absoluut niet verder kunnen kijken dan zichzelf, dan is er een vermoeden dat de pijn daaronder nog zo wakker ligt, geen ruimte biedt om verder te kunnen kijken. Je dient daar rekening mee te houden. Je dient ook in de therapie ruimte te maken voor die directe pijnervaring en dan niet spreken over

zeven straten verder. Want er is gewoon geen ruimte.

Verwarming in de vorm van zelfverwarming, maar ook verwarming van buitenaf, dan bedoel ik soms ook letterlijke verwarming, is noodzakelijk wanneer innerlijke processen tot verkilling geleid hebben.

Jullie hebben het allemaal wel eens meegemaakt dat wanneer je heel veel psychologisch doorgaat dat, op een gegeven ogenblik dan je lichaam koud kan worden. Koude handen, koude stuit, koude voeten, dat is tijdelijk, maar je bent zo innerlijk aan het overleven binnen de pijngrens van het toelaatbare van wat jou bereikt heeft, dat je voor verwarming weinig energie over hebt. Je hebt alleen maar de energie om te overleven.

Wanneer een cliënt dus helemaal verkleumd op je therapiebank ligt, dan is het dus ontzettend belangrijk om een kruik aan te schuiven en om de voeten warm te houden. Te kijken of af en toe de handen even warm gewreven moeten worden als je de nagels helemaal blauw ziet worden, want dan is het haast ondraagbaar de energie waar de ander op aangesloten zit. Wanneer er geen reden is om te vermoeden dat de verwarming te laag staat, of de cliënt heeft te weinig kleding aan, maar die ligt met dek en met warme kleding nog helemaal te verkillen, dan kan hij het dus amper emotioneel trekken. Dat is ook een indicatie om je cliënt te lezen.

Als een cliënt zo verkleumd is, dan moet je er vraagtekens bij zetten of het verstandig is om de cliënt naar huis te laten gaan. Wanneer je dit soort cliënten dus vaak hebt, dan dien je dus geen cliënt na cliënt te doen. Je hebt dan dus enorme adempauzes nodig tussen dit soort cliënten. Als je dat niet zou kunnen doen, als therapeut, omdat je meerdere cliënten hebt, dan dien je een opvangruimte te creëren met menselijke aanwezigheid en andere noodzakelijke dingen. Iemand die gemarteld is, kent een soort bodemloze eenzaamheid. Wanneer hij daar weer uit moet ontwaken en in het hier en nu moet komen, moet daar een mens bij aanwezig zijn. Je hoeft niet altijd te spreken of iets te doen, maar er dient ergens een aanwezigheid te zijn.

Ik zal het hier bij laten, want jullie hebben beslist nog veel vragen.

Je kan je zo enigszins voorstellen hoe het is als je je aansluit bij een themagroep die dit dan verder verdiept. Je hebt nu een beetje een idee hoe dit gaat. Het wordt dan nog veel meer toegespitst, de thema's worden meer gedetailleerd uitgelegd.

Vraag:

Ik heb een vraag vanuit de omgekeerde wereld. Een vorm van marteling vind ik wat Rasta Rostelli doet, die op het toneel mensen in hele diepe hypnose martelt. Ik vraag me af waar dat soort ervaringen dan blijven.

Marieke:

Ja, ik vind dat heel mooi.

Iemand die collectief gezien mensen hypnotiseert en ze dwangmatig zaken laat doen echt tegen de vrije wil in, die bezet op dat moment de geesteskwaliteit van die mens. Dat is net als bezetenheid. Je dringt je in het leven van de ander en je pleegt moedwillig verraad aan de ander. Dan vraag jij, waar blijft dat verraad, wat doet dat met die psyche? Ga ik innerlijk kijken:

Wat er mee gebeurd is, is dat zo'n persoon daarna moeite heeft om zijn eigen bewustzijn goed vast te kunnen houden, dus het waaiert makkelijk uit. Je kan het minder aantrekken. Als iemand, ik weet niet of jullie verstand hebben van bezetenheid, de entiteitenwereld? Ik zal het trachten uit te leggen. De ziel van de mens woont in zijn lichaam. Zijn lichaam is de tempel van de ziel en zijn auraveld is de uitstraling van de ziel en het lichaam. Als je een entiteiten-aanhechting hebt kan het in de volgende volgorde.

Als je een onstoffelijke entiteit om je heen hebt die contact met jou onderhoudt, zolang dat hij niet in jouw auraveld woont en op jouw energie leeft, zijn dat nog gescheiden persoonlijkheidsstructuren, zou je haast kunnen zeggen. Dan heb je een uitwisseling in leerproces met de entiteit, maar er zit geen letterlijke indringing.

Als een entiteit deels in jouw auraveld huist, dan speelt het dat je gedachtenvelden van zo'n entiteit op kan vangen, dat je energie vermengd wordt, dat je soms gevoelservaringen krijgt die niet jouw ik weerspiegelen, maar het is allemaal nog heel subtiel.

Als een entiteit werkelijk tot in het lichaam doordringt, zeg maar aanhecht op de ziel en jouw ziel voor een deel het lichaam uitvlucht, dan krijg je kernbezettingen. Dan hangt dus je eigen ziel voor bijvoorbeeld zestig procent uit je auraveld en voor die zestig procent zitten er één of meerdere entiteiten in jouw auraveld, dus eigenlijk heel dicht van binnen

Even kijken hoe de draad al weer is.
Wat Rostelli doet.. Ik ga kijken.

Die verdrijft tijdelijk de diepere zielsaanhechting. Die komt tijdelijk net zoals in een uittreding. Je kunt spontaan uittreden, maar dan heb je mooi dat fluïdum-koord en dan weet je je ook niet alles te herinneren. Maar er zit niet iemand anders in je en je bent voldoende beschermd door je eigen begeleiders. Er gebeurt geen narigheid. Maar in dit geval zet hij zoveel kracht in, verdrijft hij als het ware de bescherming, de ziel raakt te veel los, daar komt een ongedifferentieerde energie in die niet zelfbewust is en die reageert op zijn aanmaningen. Het gevaarlijke daarvan is, dat daarna jouw ziel weer goed in je lichaam moet gaan wonen. Die ongedifferentieerde energie is niet direct weggespoeld, die hangt nog wat. En

dat is ook wat..

Vrager:

Mijn vraag is gespecialiseerder. Rostelli doet op het podium het volgende. Hij zegt tegen zijn proefpersoon je hebt een penis die vijf keer zo lang is als normaal. Eerst zegt hij: je hebt helemaal niks meer, waarop de proefpersoon naar de dokter wil, dan zegt hij hij is vijf keer zo lang en dan doet hij met zijn microfoon zo - tok - en hij slaat de persoon op de binnenkant van de knie. Die man die is gemarteld. Die vliegt Rostelli aan, die brengt hem meteen weer in slaap en er is een echte martelingservaring ontstaan terwijl die ander in een diepe hypnose zit. Wat gebeurt er nu met het persoonlijkheidsdeel dat die marteling daar ondergaat en wat doet Rostelli daar? Is hij met een bewuste manipulatie bezig? Want hij doet zo'n driehonderd voorstellingen per jaar en hij doet zestien cliënten in één voorstelling. Da's heel veel in heel Nederland, vind ik.

Marieke:

Enorm, ja. Ik heb hem één keer op T.V. gezien en ik had er zo'n afschuw van. Wanneer je dan tegelijkertijd je voorstelt dat hij collectief gezien zalenvol met mensen trekt. Dat zegt iets, de hang naar sensatie. Ik zal kijken wat er gebeurt, want ik vind het dus heel levensbedreigend.

Vrager:

... mensen op een martelervaringen gebeurt daar..... want iedereen vindt dat leuk.

Marieke:

Vergis je ook niet, in wat wij doen met dieren, gewoon omdat we het niet zien. Ik heb ook aan de varkenspest gewerkt, met de Universiteit in Wageningen. Het collectief veld is absoluut niet schoon.

Dat er zo veel mensen naar dat soort dingen gaan kijken vanuit vermaak, het is net als het Middeleeuwse plein, het is geen schone energie. Als je dan zegt, wat doet het met het individu die niet bewust zich openstelt aan wat Rostelli met hem doet. Ik heb even tijd nodig om langer te kijken, want het gaat om een hele grote groep mensen. Ik wil het zuiver benoemen.

Hij laadt hen op met schuldgevoel dat zij iets verkeerd gedaan hebben. Als het ware tegen hun zin in. Hij activeert dus schuldgevoel in mensen. Daar trekt hij ook tevens weer nieuwe magische energie vandaan. Dus hij belaaft de ander en door die beladingsenergieën en die schuldgevoelens, triggert hij een nieuwe potentie in zichzelf om weer haast zwart-magisch daar een nieuwe inzet op te plegen.

Dat hou je alleen maar tegen met een groot collectief veld. Mensen die heel neutraal en zuiver daar tegenover staan en waar niet af te tappen valt.

Vraag:

Verankert hij dat daar ook mee, waardoor het doorwerkt in dat leven, in de herinnering van die mens?

Marieke:

Of dat ook verankert in dat leven? Heel onbewust, heel ver weg. Dat is de narigheid. Het is geen bewuste herinnering.

Hetzelfde als het volgende: sommige mensen hebben het ervaren dat ze in hun slaap verkracht werden in het donker en nooit de aanrander gezien hebben. Als je een jong kind bent en je weet niet eens wat een verkrachting is, dan wordt het helemaal iets onbenoembaars. Daar kan je dit ongeveer mee vergelijken.

Je zit in een energie van onschuld, je zit in hypnose. De ander doet iets met jou en je hebt geen logica om het te herinneren. Je hebt alleen maar een energie-impuls die je ondergaan hebt en die je niet kan verklaren. Die energie-impuls is een onderdeel van jou geworden, iets wat onveilig is in jou. Er is dus iets in jou dat onveilig is, dat ben jij, dus ik ben onveilig. Dan kan je de hele psychologische geschiedenis vervolgen. Wanneer ik niet veilig ben voor mezelf, dan is niemand meer veilig?

Het schuldgevoel in jezelf activeren, dat jij niet goed genoeg bent, dat is wat hij doet. De ander kan daar niet de vinger op leggen, want die was in een staat van onschuld toen het hem overkwam.

Vraag:

Je zegt schuldbesef, maar hij prikkelt alles. Met name mensen die overgewicht hebben, die nagelbijten en die roken. Dat zijn de mensen die hij op het podium haalt. Die willen daar vanaf komen.

Marieke:

Er is op het moment zo'n heel groot reclamebord van de Weight Watchers. Je ziet daarop een vrouw met dikke billen, in een zwempak. Dat bord staat langs veel snelwegen. Dan denk ik, het is zo vreselijk, dat collectief bewustzijn. Die aanpassing. Iedereen moet slank en iedereen moet dit en iedereen moet dat. Dat je het lef hebt mensen uit te nodigen die een overgewicht hebben, ze voor kak zet, je hebt geen enkele psychologie rondom wat overgewicht is. Overgewicht is vaak zelfbescherming. Dat beschermt hele kwetsbare energetische stukken in jezelf, die hebben een bepaalde buffer, gelukkig maar. Ik ben dolblij dat sommige mensen dik zijn, zodat ze niet zo open zintuiglijk zijn. Het zijn vaak hele fijngevoelige mensen, die direct al die zware impulsen in hun lijf binnen krijgen. Er mag dan best even een vetlaagje tussen liggen.

Vrager:

En ze roken natuurlijk ook om die emoties naar beneden te houden.

Marieke:

Ja, je hebt tal van uitleggen op spiritueel gebied over zwaarwichtigheid, dit is er maar eentje hoor, ik ken er veel meer. Wat ik aan wil geven is dat als je niet vanuit mededogen kijkt, niet inhoudelijk waarom de ander het nodig heeft, of waarom het er is, of waarom dat er zoveel angst ligt dat het niet anders is dan dat het is en je maakt daar een publiekelijk volksvermaak van. Dat zegt heel veel over jezelf als je dat doet.

Vrager:

Hij verzorgt ook nog zelf een opleiding tot hypnotherapeut.

Marieke:

Ja, ik ben daar heel bang van.

Vraag:

Is er ook zinloos geweld?

Marieke:

Ja, ik ga er naar kijken.

Niet zinloos in de betekenis van dat het niet een aanleiding dient te geven tot bewustwording. Elk geweld is een oproep tot bewustwording en is daarom niet zinloos. Maar jij spreekt op het vlak van: is er geweld wat naar iemand toekomt, wat de ander letterlijk niet verdiend heeft ter bewustwording van zichzelf, maar wat hij ondergaat, alleen om het collectief veld te genezen. Daarop is het antwoord ja.

Ik ben er echt heilig van overtuigd, ik heb daar meerdere beelden van gezien en ook in heel veel eerdere sessies gedaan, dat sommige mensen offeren om bewustzijn te brengen. Dit geldt ook bijvoorbeeld voor bepaalde ziekteprocessen en voor lijden, ook rondom sterven. Je hebt zelfs bepaalde vormen van doodgaan die maken dat het lichaam zo snel verijlt en transparant wordt en ego-loos, dat er enorm veel kosmische energieën door zo'n lichaam heen gaan vlieden, om de aarde te genezen. Dus een opoffering van de mens, zielsbewust, in ieder geval dat stuk ziel dat bewust is dat hij misschien nog niet helemaal geïncarneerd heeft, maar waar.

Ghandi is bijvoorbeeld doodgeschoten, en hij wist waar hij voor stond, en welk risico hij liep. Dat is geen zinloos geweld, maar het is vreselijk dat het gebeurt. Sommige mensen ondergaan zaken waar ze bewust nooit zomaar voor gekozen zouden hebben, maar die toch onlosmakelijk verbonden zijn met hun zielsopdracht, ook om als collectief veld te evolueren. Het punt is als individuen evolueren, is dat altijd verbonden met de mensheid als geheel. Bepaalde ontwikkelingen dienen versneld te worden doordat sommige mensen voorbeeldfuncties afgeven. En het zinloze geweld van jonge kinderen die

overlijden in erbarmelijke omstandigheden kan daar een onderdeel van zijn.

Er zijn heel veel onschuldige kinderen die overlijden door geweld. Dat houdt ons ook gevangen in de lering die we nog te gaan hebben. Dat is geen ge makkelijk thema, daar zou ik veel meer tijd voor moeten nemen om dat gedetailleerder te kunnen laten doorzien hoe dat kan werken. Dat tart ook dat stuk van het echte grenzeloze inzicht. Het heeft veel meer ruimte nodig, en dan nog weet je het maar voor heel subtiele stukjes. Ik kom dus soms stukjes daarvan tegen, waarom het er is.

Bijvoorbeeld een groot project waar ik mee bezig ben is: nieuwe inzichten geven in het syndroom van Down, wat je vroeger het mongooltje noemde. Dat zijn mensen met een lichaamsstructuur die bovenmatig in staat zijn prana te genereren, zoals wij het niet kunnen. Hun chakra's zijn anders ontwikkeld, die zijn niet trechtervormig maar tunnelvormig. Ze hebben een hele andere structuur van vochthuishouding in de hersenen en in het lichaam, het kruinchakra valt bijvoorbeeld als een tunnel op het gehemelte. (Wat een prachtig woord). De dikke tong maakt dat de huig omhoog komt. Er zit daar een heel radarsysteem, een fijnstoffelijk transport van energieën. De vochthuishouding is anders ontwikkeld om die prana af te voeren. Ze worden collectief geaborteerd. Wanneer China mensen zwanger zijn en het gaat om het syndroom van Down, dan wordt achten negentig procent wordt geaborteerd. De gemiddelde leeftijd van een kind met Down-syndroom is één jaar oud. Japan: zesentachtig procent geaborteerd, gemiddelde leeftijd zeven jaar oud. Ik sluis nu allemaal informatie door om daar bewust van te worden.

Die mensen hebben een functie en ze worden zinloos vermoord. We hebben ze ontzettend hard nodig, want als er iemand in staat is om de aarde te helpen genezen qua energie, zijn zij het wel. We hebben te weinig inzicht en we kijken naar uiterlijkheden. Ik ben net op een wereldcongres in Madrid geweest. We doen nu zo ontzettend ons best. De tong bijvoorbeeld die wordt geopereerd, wordt afgepeld. Soms vier, vijf centimeter wordt er van af gehaald, hij wordt letterlijk afgepeld. De neusrug wordt opgevuld, de kin met siliconen en de ogen worden rechtgezet. Als kinderen met het syndroom van Down veertig woorden kunnen spreken, dan wordt dat uitgelegd dat je ze kan leren om zich intellectueel te ontwikkelen, zodat ze de gewone school mee kunnen maken. We proberen ze steeds aan te passen aan onze werkelijkheid en zien niet wie ze zijn.

Vraag:

Kosmetisch, niet kosmisch?

Marieke:

Kosmetisch passen wij ze aan aan ons algemene uiterlijk. Kosmisch leiden wij daardoor hun energieën om, waardoor ze minder tot hun recht komen in hun eigenheid. Er is gewoon nog heel veel werk te doen. Wat ik eigenlijk wil zeggen is dit, als je kijkt naar zinloosheid, is het vreselijk dat we deze mensen niet tolereren in hun bijzondere aard. Toch komen ze steeds weer en blijven ze maar proberen om te incarneren. Ze worden

steeds weer geaborteerd, of worden maar weer één jaar oud of hooguit zeven jaar, zoals in Rusland, daar zitten ze allemaal in inrichtingen, met z'n zevenen in één box. Als je die wonden ook ziet die ze allemaal aan hun hoofd hebben, echt vreselijk. Dan denk ik: die zielen hebben toch moed hè, dat is dus echte opofferingsgezindheid.

Vraag:

Wat ik ook wel eens gehoord heb, dat is dat kinderen die geboren worden met het syndroom van Down, dat dat de eerste incarnatie is van de ziel en dat ze daarom een aparte bescherming behoeven.

Marieke:

Ja, dat heeft iemand ooit geschreven. Ik ben het er totaal niet mee eens. Mijn visie staat daar jammer genoeg haaks op. In mijn beleving zijn het zeer uitgerijpte zielen. Heel uitgerijpt. Als jullie interesse hebben, er ligt wel een boek over zwakzinnigen bij de papers.

Vraag:

Ik werk veel met gedragsgestoorde kinderen. Die uiten zich vaak ook heel agressief. Die kinderen zijn zo vaak lichamelijk mishandeld. Hoe kan je ze het beste helpen helen?

Marieke:

Dat zou bijvoorbeeld iets zijn dat een veel ruimere tijd vraagt om daar tekst en uitleg aan te geven. Ik kan een paar dingetjes noemen, maar dat is dan ook maar een paar. Er is veel meer.

Overall waar een overmaat aan agressie is, is de tegenpool noodzakelijk en dat is volkomen rust en stilte. In de zin dat het over-opgewonden denken en voelen tot rust kan komen en meer in de middenpositie kan zakken. Waar een overmaat aan agressie aanwezig is, dient er voldoende letterlijke en geestelijke ruimte geschapen te worden, zodat er gebalanceerd kan worden. Men dient niet te luidruchtig te spreken in een uitdagingsvorm, maar een rustig stabiel stemgeluid neer te leggen. Ook dient men de angst te weren om met die agressie in contact te staan.

Veel therapeuten zijn bang voor de agressie van hun cliënt. Heel begrijpelijk, maar hoe minder bang je ervoor bent, hoe makkelijker het wijkt bij de ander. Wat behulpzaam is, is een directe zielscommunicatie. Marleen kan daar veel over uitleggen, die werkt al heel lang met kinderen. Je spreekt dan door de mens heen, rechtstreeks tot de ziel. Als je werkelijk totaal oprecht jezelf bent, voor zover als jij jezelf kent en je spreekt vanuit je diepste bron tot de ander, dan raak je de diepste bron in de ander. Wanneer jij niet in jouw diepte jezelf vrijgeeft, maar omleidend taalgebruik hebt en omleidende bewegingen en vervolgens de ander niet direct in zijn diepste zijn aanspreekt, maar ook weer omleidend, dan is het effect dat die agressie voortduurt.

Je moet een niveau hebben van volledig diep in jezelf huizen en volledig diep het contact met de ander aangaan. Voorbij de taal, dan krijg je het grootste effect. Dan nog dien je er rekening mee te houden dat de ander zijn agressie moet afpellen, dat het niet zomaar stopt. Aan Marleen geef ik ook aan van: nu komt de verstilling, maar straks kan er een hernieuwde golf van agressie komen. Dan zit je weer in een af-wikkeling van een ander level van agressie, dus je pelt het langzaam uit.

Als hulpverlener bouwen we te snel hoop op dat we het slechtste stuk al gehad hebben en dan krijgt iemand een terugval, maar het is gewoon een nieuwe laag die er af gepeld wordt. Dat is waar Marleen mee werkt, dat zijn langdurige therapieën, die duren soms jaren. Soms moeten we ook jaren stoppen. Dan zeggen de begeleiders ook van: nu is er voldoende gebeurd. De komende twee, drie jaar mag het stilliggen. Als het kind negen jaar oud is, of twaalf jaar oud, dan dient op die en die thema's gewerkt te worden.

Wat heel belangrijk is, is dat je niet méér het lichaam laat ontladen dan dat het letterlijk aankan. Agressie is een ontladingsgedrag, maar één die op pijn gestoeld is.

Als de agressie teruggebracht kan worden naar stromend verdriet, is de verwerking al veel eenvoudiger. Dat noem ik ook de kracht van het levende verdriet. Als ik pijn gedaan word dan is het voor mij een genade als ik direct mijn verdriet voel. Want het moment dat ik het verdriet van binnenuit vrij geef, spoel ik meteen schoon van de pijn aantasting. Als de ander mij pijn doet en ik ga rechtstreeks in de vergelding, dan kan dat tijdelijke een ontzetting zijn van de eerste pijnbelasting, waardoor ik ook tijdelijk de pijn niet voel. Ik ben minder vrijgezet daarvan, dan dat het verdriet door mag stromen. Veel mensen doen géén van beiden. Die vergelden niet, en ze hebben geen levend verdriet. Dan slaat het naar binnen. Dan verkoel je, dan verbitter je, dan krijg je haat- en wrokgevoelens en dat is vastgezette koude pijn. Dat is als bevroren water, terwijl levend verdriet stroomt.

De kracht van mensen die levend verdriet kunnen doorstaan, dat is een pijnlijke aangelegenheid, die hebben behoorlijk veel mildheid en mededogen in huis en kennen niet de verbittering en de wrok zoals andere mensen die kennen die dat levende verdriet voortdurend uit de weg zijn gegaan. Die zitten met verkapte wrok en haatgevoelens en die zitten ook nog met het verdriet wat niet verwerkt is, maar zich alleen op de boze manier vertaalt.

Vraag:

Kun je wat zeggen over de martelpraktijken waarin er aan de ene kant gemarteld wordt en aan de andere kant weer geflikflooid en geaaid wordt en kunstmatig aandacht verworven wordt door zogenaamde goedgeoederij. En vandaar uit eventueel een connectie met incestervaringen.

Marieke:

Ja, ik wou net zeggen, dat grenst aan incest. Ik ga ernaar kijken.

Blijmoedigheid, dus echt blij en moed hebben, kan zich niet stabiliseren in zo'n persoonlijkheidsstructuur omdat de ontwapening van de zelfkracht elke keer het gevolg is van verheuging. Dus je blij zijn over iets.

Ik zal het simpeler vertalen. Als je je vreugdevol tot iets richt en je weet, op basis van de ervaring daarna, dat het er alleen maar was omdat de ander op die manier makkelijker toegang tot je had om te krijgen wat die ander alleen behoefde, en niet jij, dan is het heel moeilijk om nog te geloven in blijmoedigheid gedurende het leven. Dat houdt in dat elke keer als zich vreugde vertoont, je angstvallig denkt, wanneer gebeurt het nu. Je zit er haast op te wachten. Je gaat dan de vreugde ontcrachten door dingen op je hals te halen die de vreugde niet meer kunnen laten bestaan.

Je kan dan een negatief zelfinvullend patroon ontwikkelen zodat jij vóór bent dat de ander het vervelende met jou doet. En dat is dan een overlevingsstrategie die je heiliger is, dan dat die ander het doet. Het is dus een naar voren geschoven projectie.

Je ziet het bijvoorbeeld aan vrouwen die aantrekkelijk oogden in hun jeugd en die nargheid daarmee op hun nek gehaald hebben, omdat de ander haar daar niet in respecteerde. Dat worden vrouwen die soms heel slonzig gekleed gaan. Hun aantrekkelijkheid verbergen, zich mannelijk gaan kleden et cetera, want ze mogen niet meer schijnen in hun natuurlijke uitstraling. Want, als je dat toch hebt, dan kan er weer nadelig gebruik van gemaakt worden. Dus ze kleineren hun zelfaanshijn.

Het zijn gevaarlijke patronen. Ik zal er nog wat verder op ingaan, want het is een veelvoorkomend thema wat niet letterlijk altijd onder martelingen geschaard wordt, maar zeker een psychologische marteling is. Dus die past er echt onder.

Het verlangen blijft heel sterk in iemand aanwezig om ooit helemaal gezien te worden binnen de innerlijke schoonheid die in zichzelf verborgen gaat. Dat verlangen kan zo sterk worden en soms ook zulke wanklanken voortbrengen, dat bijvoorbeeld zelfdestructie daarvan het gevolg is. Het verlangen wordt dan onleefbaar en de hang daar naar toe steeds groter. Om die hang te verkleinen moet je steeds meer zelfdestructie op jezelf toelaten, zodat je weet dat je niet zo mooi mag zijn als dat je innerlijk wel bent.

Dat is een hele diepe paradoxale gesteldheid waar je dan in terechtkomt. Een ander voorbeeld is, dat je dan buitengewoon aanhecht aan vrouwepersonen, bijvoorbeeld in het geval van incestervaringen bij een meisje naar vrouwepersonen buiten. En de vrouw buiten je overmatig bevestigt als zelfherstel voor jezelf. Omdat je niet jezelf durft te bevestigen doe je dat middels de bevestiging van een ander.

Dat zijn dus ook patronen die je op een gegeven ogenblik kan leren onderscheiden. Allemaal met het doel, dat als die ander helemaal bevestigd is, jij dus misschien ook jezelf mag bevestigen. Zo werkt dat dan.

Het kan ook zijn dat je je bijvoorbeeld heel voorbeeldig gaat gedragen. Aangepast aan je eigen weten, dat als je zo voorbeeldig bent, dan ben je net niet zo exceptioneel dat je gepakt gaat worden. Dus dan krijg je het bewegen, precies aangepast op de middelmaat, zoals dat in jouw omgeving getolereerd wordt, dan hou je je daaraan vast, want dan waan je je veilig. Dus je gedraagt je zo dat niemand je ooit meer echt bijzonder vindt, maar alleen maar algemeen gewoon.

Vrager:

Dus een hele grote angst om je te onderscheiden?

Marieke:

Ja. Want als zo'n kind vroeger gewoon echt zichzelf was, dan was het reden voor die ander om er inbreuk op te maken. Wanneer jij plezier had, was je extra aantrekkelijk om daar bijvoorbeeld incest mee te plegen. Dat zijn hele pijnlijke stukken. Vooral hoe jonger, hoe pijnlijker, want je hebt nog geen innerlijke logica nog om te kunnen traceren van waaruit het gebeurt.

Wat je ziet bij mensen waar het innerlijke weten al heel erg geschoold is door eerdere levens heen en dan in dit leven opnieuw incarneren en soms ook door geschiedenissen heengaan die heel zwaarwichtig zijn, die hebben ook haast het innerlijke weten paraat om de doorleving te doorstaan van al die gevoelens die in hen opgeroepen worden. Hadden ze niet het inzicht, zouden ze letterlijk dood gaan, omdat ze ziektes zouden ontwikkelen zodat ze niet meer hoeven te leven.

Iemand die heel gevoelsmatig open is, in diepte en in hoogte en zich nooit kan ontslaan van al die voelendheid in tegenstelling tot, als je een dikke huid hebt hoeft je niet alles te voelen. Als je heel open sensitief bent, voel je alles, en hoe opener, hoe meer je bewust voelt. Dan moet het innerlijk weten des te groter zijn om dat te kunnen begeleiden, ook vanuit het logicastuk. Wanneer je dat niet voldoende ontwikkeld hebt, dan verdrink je in de gevoelsmassa. Daarom kan je ook vaak zien als mensen heel veel doorgestaan zijn, in die doorleefdheid, dat soms ook het verklaringensysteem en het inzichtelijk niveau aangescherpt is, want dat was hun redding.

Het één kan niet bestaan zonder het ander. Daarom zeg ik ook: daar waar het inzicht gemist wordt, zitten de verstoppingen. Het kan ook zijn dat de overgave heel groot moet zijn, want je kan niet alles weten. Er is een niveau wat voorbij het menselijk weten gaat. Dat is gewoon overgave aan het leven. Als je als jong kind van zeven overlijdt door

honger dood, dan snap je niet dat ze geen eten voor je hebben. Dat is gewoon de overgave aan het leven. Misschien dat je ooit later in regressies ziet dat ze geen eten hadden, omdat het oorlog was. Maar dat weet je niet goed. Maar het is een behulpzame factor tot verwerking.

Vraag:

Kan je misschien wat voorbeelden geven van signalen die mensen bij cliënten tegen kunnen komen die ervaringen hebben met vorige levens, martelervaringen? Bijvoorbeeld, waaraan kan je het herkennen?

Marieke:

Daar hebben we dus ook veel meer ruimte voor nodig. Er staan een aantal punten op het vel papier wat jullie gekregen hebben.

Notities, overgenomen uit de Atma-brief:

Symptomen

Bij mensen die in het huidige leven zijn gemarteld kunnen de volgende verschijnselen worden waargenomen:

- *De aanrakingszin is verstoord door martelingen.*
- *Spiere en gewrichten hebben vaak teveel uitrekking ondergaan. Eindresultaat is verkramping en vastzitten van de bewegingsmotoriek.*
- *Oogspanning is vaak erg hoog.*
- *Schedeldak is strak aangespannen.*
- *Reflexbewegingen zijn vaak onrustig.*
- *Getraumatiseerde lichaamsdelen kunnen niet of nauwelijks worden aangeraakt.*

Therapie

Aanvulling van de therapie bestaat onder meer uit vervroegde en effectieve diagnose en uit een opeenvolging van handelingen ter verlichting van de emotionele en fysieke nood. Hieronder volgt een greep uit de technieken en methoden die worden gepresenteerd:

- *Ontwikkeling van slaaptechnieken om de ontspanning in de nacht te vergroten, zodat het onbewuste zelfherstel zich kan gaan voltrekken.*
- *Wandeltechnieken ter bevrijding van ingehouden angst.*
- *Vingersensiviteit-herstel bewerkstelligen, zodat het contact met de buitenwereld zich herstelt.*
- *Dans- en muziektherapie ter herstel van het zelfsturende bewegingsmechanisme van het lichaam.*
- *Zelfdragend mechanisme in de mens versterken door methodieken te ontwikkelen ter verhoging van zelfsteun, waaronder lichamelijke vormen van aanraking naar zichzelf toe; verdieping van het ademhalingsmechanisme etc.*

Bij martelervaringen uit vorige levens kan men bijvoorbeeld:

- *Geluidsindrukken verminderen in stress situaties.*
- *Huidaanrakingen langzaam en diepvoelend laten ontstaan.*
- *Oogcontact vermijden als angsten te ingrijpend actief zijn, maar juist dan fluisterend spreken.*
- *Lichaamszones niet aanraken die belast zijn, maar omringende gebieden verkennen door zachte aanraking.*
- *Bij jonge kinderen: andere manieren van optillen, aanspreken etc. om emotionele indrukken niet onnodig te laten herleven.*
- *Lichaamsgerichte oefeningen doen om opgeslagen emotionele indrukken uit het lichaamswefsel te bevrijden.*
- *Licht-therapie om angstaanjagende beeldeninformatie uit de herinneringsstroom op te lichten ter verwerking en verijling van de informatie*

Marieke:

Ik zal nog andere aanvullingen geven. Het is een mogelijkheid, dus hou het in die nuance, maar het eerste beeld dat ik zie is bijvoorbeeld oogblindheid.

Op het niveau dat de ogen bijvoorbeeld ook in eerdere levens uitgestoken zijn geweest en dat energetisch daar een zware verminking plaatsgevonden heeft, emotioneel langdurig doorwerkend, want dan kan je nog leven. Het is mogelijk dat in een volgend leven die verwerking misschien onvoldoende gevorderd is, waardoor er nog bijvoorbeeld een hoge mate nachtblindheid is of letterlijke blindheid of wat dan ook. Men dient weer langzaam uit de verwonding te groeien. Net als dat stuk over de verbranding. Als ik me nu verbrand, heeft dat tijd nodig voordat het geneest.

Vraag:

Hoe werkt u verbranding uit?

Marieke:

In een eerder leven? Heel verschillend. Dat heeft heel erg te maken met op welke plaats het lichaam verbrand is en of het een moedwillige aanzet is geweest van anderen.

Vrager:

Ja.

Marieke:

Dus totale verbranding met moedwillige aanzet. Mijn begeleiders zeggen dat dat nu te ver gaat, want eer ze daar mee klaar zijn, zijn ze een uur verder, als ze dat in details beschrijven. Dat kan nu even niet genuanceerd genoeg. Dan wacht ik er liever even mee, maar we kunnen er ooit op terug komen.

Wat een van de belangrijkste zintuigen is die verstoord raken, is de tastzin. Je wordt dus lichamelijk, soms letterlijk, zo gekraakt en aangepakt met geen liefhebbende handen, dat de tastzin zich bovenmatig wenst terug te trekken. Dus uitval van tastzinsfuncties is één van de kenmerken, maar ook het haast

bovenzintuiglijk openstaan. Degenen die over-alert zijn geweest of er weer een beul binnenkwam, daarbij is het gehoor overmatig aangescherpt, om maar tijdig iets op te vangen. Dit speelt ook bij onderduikers in de oorlogstijd, ieder geluid moest getraceerd worden. Ook een overmatige ontwikkeling van bepaalde organen is mogelijk.

Vraag:

Doofheid?

Marieke:

Ja. Als er bijvoorbeeld heel lang nadelig op je ingesproken is geweest vanuit overtuigingskracht om jou te ondermijnen, kan doofheid daarvan een gevolg zijn. Kan hè.

Vraag:

Mag ik even ingaan op het over-zintuiglijke? Het zou dus ook kunnen zijn dat er een extreme gevoeligheid is, in het oor of iets dergelijks, maar zou je dan ook... mensen die bijvoorbeeld tijdelijk een psychose of een border-line hebben, zou het kunnen dat die ook gemarteld zijn, dat ze zo ontwikkeld zijn?

Marieke:

Een deel van hen wel. Niet allemaal, maar bij een deel speelt dat letterlijk. Wat ik ook zie, ook in het hele onderzoeksproject wat ik met Marleen doe, is dat juist die kinderen een enorme expansie van dat opgeladen oude gevoel krijgen. Dat zie je bijvoorbeeld bij borderline-kinderen, als je te weinig aan het lichaamsbewustzijn afleest waar de blokkades zitten en stel dat je gemarteld bent en ze hebben je vaak eerst bij je schouders vastgehouden en nu loop je op school en je meester houdt je steeds bij de schouders vast als je te hard loopt, dan gebeurt dat.

Je moet heel goed naar de lichaamshoudingen van die mensen kijken, wil je kunnen zien waar de spanning het hoogst is. Het is net als met de incest, als iemand een incestervaring heeft gehad, dan leer ik eerst de partner van het incestslachtoffer alle zones die hij aan mag raken en welke hij beslist niet aan mag raken. Dan is het in de tijd gegeven hoe je langzaam de verboden zones gaat ontginnen. Je moet weten waar je vanaf moet blijven. Dus je begint altijd met de therapie met de aanraakbare plaatsen. Liefst die plaatsen die nog een tastzin-ontwikkeling hebben die als prettig ervaren wordt. De rest sla je allemaal voorlopig over.

Je moet eerst meer vertrouwen opbouwen op waar nog restanten vertrouwen zitten. Dat ga je vergroten en dan langzaam dijt dat uit. Je kan dan langzaam naar de zones toe die overbelast zijn. Dan kan de warmte van het vertrouwen wat in bepaalde delen van het lichaam inmiddels huist doorstromen naar plekken die onveilig zijn.

Vraag:

Hoe ziet u automutilatie in dit verband?

Marieke:

Kan je even de term uitleggen?

Vrager:

Zelfverminking.

Marieke:

Ja. Zelfverminking komt vaak voor bij de drog-redenering, van wat de ander ooit jou aangedaan heeft, dat dat een zelfbewuste keuze van jezelf, naar jezelf toe gericht is geweest. Het heeft dus eigenlijk immer te maken met een tekort aan ik-identificatie, met als gevolg dat, de ander dat stuk in hemzelf wil weren. Hij wil het als het ware eruit snijden of verminken, zodat het geen kracht meer heeft, in de hoop dat het gezonde ik herstelt.

Dus als mensen dwangmatige zelfverwonding ondergaan, dan dient dat verwonde stuk haast gesepareerd te worden, als een subpersoonlijkheid en daar dient mee gewerkt te worden. Dan dient uiteindelijk de onderscheiding gemaakt te worden dat het geen subpersoonlijkheid is, maar dat het een ingebrachte gedachte-aanname is die het eigen Goddelijk perspectief, het Goddelijk Zelfaanzicht doet verbleken. Dus dan ga je het veel groter nog opbouwen.

Vraag:

We zijn hier wel als hulpverleners bij elkaar, maar ik ben zelf moeder van een kind waarbij ik al deze dingen herken. Wat kan je dan doen?

Marieke:

Er zijn heel veel zaken die je kan doen, maar het is per kind verschillend. Dan moet ik even naar jouw kind kijken, is dat O.K.? Hoe oud is hij?

Vrager:

Tien jaar.

Marieke:

Jouw kind houdt ervan om wiegend vastgehouden te worden. Een beetje te deinen. Dat is een hele mooie energie, want je kan je voorstellen, wie deint brengt de hogere energieën, net als een trechter, naar het wortelchakra toe. Ga maar eens deinen. Je kanaliseert energie, dan zijn de andere chakra's nog onvoldoende open en door deze beweging worden ze wat opengetriggerd om die pranastroom wat dieper in te kunnen

laten dalen. Dus het wiegen is bij dit kind geschikt.

Het langdurig strelen van, hier liggen de verwerkingsgebieden in de hersenen, dit gedeelte de kleine hersenen, dus als je emotionele trauma's hebt, is dit stuk vaak overbezet. Je zult ook wel eens voelen, als je zelf heel erg emotioneel in beweging bent, dat het hier een beetje kloppend, naar aan kan voelen, dus het is belangrijk regelmatig de spieren en meridianen naast de wervels zachtjes te masseren, van boven naar beneden. Dat ontlicht. Dan kan er niet een over-mentaal proces ontstaan dat bepaalde gedachtebeelden vasthoudt en ze negatief gaat inkleuren.

Dus ook voor jezelf. Als je een overbelast achterhoofd hebt, zorg dan vooral dat dat zo snel mogelijk gaat ontspannen, want dan is het verwerkingsstelsel overladen.

Dan zie ik dat jouw kind het juist lekker vindt om twee handen in de taille te krijgen en ook zo een beetje gewiebel te worden. Op de een of andere manier wordt dat als prettig ervaren en dan zal ik kijken wat daarvan het effect is.

Het is voor hem, het is heel mooi om te zien, want ik zie het nu energetisch, haast een uitdaging om zelf weer het leven in te stappen. Hij heeft dat zelf meegemaakt, anderen sleurden hem als het ware mee, tegen zijn eigen zin in, waardoor de zin ook gedood is geweest, om op eigen initiatief te gaan. Door dit zo te bewegen wordt er een soort stimulans energetisch opgebouwd om zelf de stappen te gaan zetten.

Hij kan haast spelenderwijs, half lachend denken zal ik of zal ik niet, weet je wel. Eigenlijk voeg je er een soort spelelement in van: durf ik? Nee. Durf ik? Nou, misschien. Dat stimuleer je dan. Verder is het belangrijk dat zijn voetzolen heel rustig gemasseerd worden, met uitgaande bewegingen naar de tenen toe. Echt het afstrijken naar buiten, zacht knedend, niet indrukken, maar knedend, als een stimulans. Ik heb de indruk dat het vrij goed met hem gaat. Het is niet dat ik zie dat.. Het is meer alsof hij in de uitdaging zit om te gaan. Om zich los te weken.

Vrager:

En hoe ga je met agressie dan om? Als hij op je af komt en je in elkaar wilt slaan?

Opmerking uit de zaal:

Dan herkent hij iemand uit een vorig leven.

Vrager:

Ja, daar ben ik..dat gebeurt er ook.

Marieke:

Als jij spiegelt dat het niet om jou gaat, maar om de overdracht van het bewustzijn van

een vorig leven naar dit leven, wat in dit geval niet op jou aansluit, en wat jij dus te makkelijk al aanneemt, jij bent heel snel met conclusies.

Degene die de opmerking maakte:

Nou, sorry.

Marieke:

Daar moet je echt mee opletten hoor, want dat is heel gevaarlijk als mensen dat klakkeloos over gaan nemen. Jij hebt daar niks mee uit te staan. Wat jij dus uit moet beelden is dat je begrijpt dat hij agressie kwijt moet. Maar dat jij zo fier in je zelfbesef dient te zitten dat je ook aan hem laat zien dat die agressie niet met jou je maken heeft. Dat is de spiegeling. Hij verdient z'n agressie. Het dient ontladen te worden, maar hij dient te leren dat de agressie niet door jou er is.

Vrager:

Dus het heeft niet met onze relatie te maken?

Marieke:

In dit geval niet. Ik zou zeggen, jij bent soms eerder te veel verdraagzaam dan te weinig. Je hebt een hoge tolerantie ontwikkeld naar zijn agressie. Dat houdt in dat hij waarneemt wat het jou doet. In de zin van, ik zal je een voorbeeld geven.

Ik ben zelf geconfronteerd werd met iemand die langdurige machtsstructuren beleefd had, die zei altijd: "Marieke, jij neemt alle tools bij mij weg, want ieder ander gaat in verzet, of in gedachtenlogica, maar ik win altijd. Ik ben gewend altijd te winnen. Bij jou kan ik nooit winnen". Toen zei ik: "Leg eens uit, wat bedoel je dan". Hij zegt: "Jij wordt zo diep verdrietig, en ik zie dat je zo diep van me houdt, ik heb daar niets meer voor in huis om het daarop te kunnen winnen". Dat is dus de kracht van de onschuld. Jij hebt een vorm van toegankelijkheid naar jouw zoon, waar je het bar moeilijk mee hebt, je lijdt aan wat hij doet.

Hij wint niet. Je gaat niet in het verzet, zodat het teruggebracht zou worden, in de zin van dat je dan eeuwig in het spel om de sterkste kan blijven hangen, dus hij krijgt niet de kans voor het spel om de sterkste. Natuurlijk moet jij jouw eigenwaarde en jouw fierheid hier steeds sterker in veroveren. Dat is jouw taak, maar niet door hem, noem maar wat, te slaan.

Dus hoe sterker die spiegeling komt in fierheid en toch ook liefde naar hem toe en het bewust zijn van dat hij lijdt aan iets wat hij onberichtbaar niet kan duiden, daar zit het mededogen. Kun je het zo een beetje begrijpen wat ik zeg?

(Gericht naar vrager die dader trachtte op te sporen van de agressie.)

Ik ben bang dat wat jij regelmatig doet voorkomt uit een logische optelsom van verklaringen. Wanneer jij je cliënten innerlijk zou zien, is de kans groot dat het veel genuanceerder is wat hen bezig houdt dan wat jij uitdrukt. Ik zou zeggen, probeer geval voor geval te bezien in de nuance. Alleen in die nuance heeft het enig recht, en dan is de nuance daar in die wereld nog veel groter dan dat ik het hier kan vertolken. Dus de kans voor snelle oplossingen en snelle uitleg moet je echt laten schieten.

Het enge in deze tijd is, dat bedoel ik heel algemeen, mensen zijn in de gelegenheid om ongelooflijk veel boeken te kopen over spiritualiteit. Er is heel veel spiritueel materialisme. Mensen spreken over zaken die ze gelezen hebben en hebben geen enkele praktijkervaring op dat gebied. Ik vind dat mensen dienen te spreken voor zover ze zichzelf kennen. As je spreekt over wat die schrijft en wat die schrijft, dan kan het jouw werkelijkheid worden. Dan is het niet doorleefd en degene die met jou te maken krijgt en niet kan zien of je het doorleefd hebt of dat je het hebt op basis van overlevering van de woorden van anderen, die weet niet waar hij toetsen moet. Dus spreek heel bewust. Ik heb op over het regressiegebied nog nooit één boek gelezen, ik lees al vanaf mijn achttiende niet meer, heel bewust, omdat ik weet dat ik het vanuit mijn eigen ervaring dien te brengen.

Wanneer ik over het vrouwen- of mannenbewustzijn spreek of over het syndroom van Down het maakt niet uit. Ik heb nooit een boek op dat gebied gelezen. De kans dat mijn bewustzijn maar één deel van het grote bewustzijn is en dat er nog duizenden andere uitleggen mogelijk zijn, die is er, maar ik kan alleen maar spreken vanuit, en niet over. Veel mensen op dit moment, spreken niet vanuit, maar over.

Je kan van alles leren over spiritualiteit, maar het is ook, als je niet oplet een optelsom van wat je van anderen gehoord hebt, zonder dat je zelf in nuance het doorleefd hebt. Dus spreken over je eigen ervaringswereld, dat is altijd gerechtigd om uitgedragen te worden. Wanneer het een groter collectief veld raakt, zie het voor zo ver als jij het kan bezien, en houd er rekening mee dat een ander wellicht een andere invalshoek heeft, want daarom zijn we verschillend en uniek.

Vraag:

Ik zit in een scheiding, en ik heb een dochter die daarbij van alles getriggerd krijgt. Door die scheiding, van wereldoorlog of wat dan ook.

Marieke:

Ik geef groepsconsulten voor dat soort zaken. Dat is vaak het makkelijkste. Dan heb ik een kwartier tijd voor iemand. Ik wil het nu graag algemeen houden. Ik ga niet persoonlijk worden. Is er een laatste vraag in het algemeen?

Vraag:

Ja, ik zou wat begrip willen vragen voor de beul.

Marieke:

Dat vind ik mooi. Dat is ook een stuk wat ooit behandeld dient te worden hier en heel gedetailleerd, want de beul heeft meer pijn dan zijn slachtoffer.

Vrager:

Dat kan ik me wel.., maar dan toch.

Marieke:

Ik ga innerlijk kijken wat ik op dit moment kan vertellen.

Ten eerste is de beul niet bewust van het zelfleed dat hij veroorzaakt middels anderen pijn te bezorgen, ondraaglijke pijn. Waaruit bestaat zijn zelfleed? Doordat hij projectiematig de ander vergeldt wat hij zichzelf niet vergeven heeft. Dat is punt één. Dan beschouwt hij de wereld kortzichtig als aangedane feiten die hij stelselmatig kan veranderen zoals een mechanische samenleving ingebeeld kan worden.

Hij mist het innerlijk contact met het geheel-gevoel. Met het collectief veld. Het totaal aan delen. Hij is een verpersoonlijking geworden van de afgescheidenheid en probeert de afgescheidenheid te ordenen door zaken die hij als verwerpelijk acht uit te bannen. Je kan uit een geheel nooit iets uitbannen. Je kan alleen iets transformeren, maar niet uitbannen. Dus daar zit een gedachtentekort.

Dan heeft hij een hang tot zelflust-ervaring middels teniet doen van anderen, wat een gevolg is van een tekort aan zelfbeleving, waardoor de sensatie buiten hem steeds hoger opgevoerd moet worden om zichzelf te kunnen beleven.

Dus zijn innerlijke dood is zo ver gevorderd dat er hoge prikkels vanuit de buitenwereld nodig zijn om iets te kunnen voelen. Die prikkel worden steeds hoger.

Vraag:

Dus een soort omdraaiing.

Marieke:

Ja, op het moment dat je andere impulsen geeft, zodat de beul zijn dieper leven leert voelen, heeft hij minder negatieve handelingen naar buiten toe nodig om het te kunnen voelen.

Vraag:

Maar ik kan me ook voorstellen dat je als psychopaat heel erg als beul je kan uitleven. Wat je zegt is heel erg zelflust, dus daar zitten emotionele prikkels achter, want een psychopaat voelt niks.

Marieke:

Dat is een apart stuk. Het punt is, want dat is waar ik je ook voor wil waarschuwen, het is natuurlijk bekend dat zelfs de beulen van de grote kampen lief waren voor hun eigen kleine kinderen en hun dieren, tot haast op het pietepouterige af en vervolgens een andermands kind gingen vermoorden. Ook in de dierenindustrie zie je dat. Mensen die daar werken denken dat ze goed doen. Ze komen thuis en hebben bijvoorbeeld een poes die ze aaien, terwijl ze die dag weet ik hoeveel kippen hun strotten omgedraaid hebben.

Er is een gewenningsmechanisme in jezelf wanneer je slecht doet. Je kan dingen die niet goed zijn stilleggen. Gewoon om op een ander niveau te overleven. Ook een beul heeft misschien wel hele mooie zachte capaciteiten. Kan prachtig muziek maken, of ik weet niet wat, en toch is een of meerdere van zijn subpersoonlijkheden totaal daar binnen afwezig. Om die subpersoonlijkheden gaat het.

Dat houdt dus in dat een beul vaak niet weet dat er onderlinge verbindingen tussen zijn subpersoonlijkheden zijn. Dat is niet een groep subs die het wel met elkaar trekken en elkaar respect betonen. Af en toe eens iemand voorrang geven, die daar een collectief groepsbewustzijn in ontwikkeld hebben. Het zijn afgezonderde subpersoonlijkheden die gescheiden levens kennen.

Vraag:

Kennen die elkaar ook niet?

Marieke:

Menigmaal niet. Dat maakt dus ook dat dat aanleiding kan geven tot onverwachte snelle handelingen die niet meer ingekort worden en weerhouden worden door andere subpersoonlijkheden.

We zijn aan de tijd. Ik moet stoppen. Dit soort onderwerpen valt nog heel lang verder te verdiepen. Dit voor degenen die mettertijd door willen gaan.

Ik zal even afsluiten, misschien met iets van poëzie. Ja ik vind dit wel een voedend gedicht: "Ik zal mijzelf dragen." Dat is wat je jezelf en je cliënt dient te leren. Daar is therapie op gebaseerd.

Ik zal mijzelf dragen

Ik zal mijzelf dragen
in de eenzame dagen
waar niemand wezenlijk
mij kan zien.

Ik zal bij mij zijn
in de uren van pijn
behoedend dat mijn hart
niet zal breken.

Daar waar nimmer
mijn huid geraakt wordt
zal ik beminnen mijn lichaam,
de tempel van mijn ziel.

Geen streling
zal een grotere zachtheid kennen
dan de liefdevolle warmte
van mijn eigen hand.

Geen ogen zullen mij
dieper ontmoeten
dan mijn eigen ogen
die alziend in mildheid
mijn geest in openheid verkennen.

Ik zal zijn
waar water en vuur
samenkomen
en aarde en lucht zich verbinden.

Het is echt zo, wees bij jezelf voor zo ver als je het kan en jezelf kent. Meer is er niet.

De vervolglezing zal zijn op zaterdag 10 januari. We zullen weer om 11 uur beginnen, tot halfvier ongeveer.

Marleen Oosterhof zal dan hopelijk aanwezig zijn. Op maandag 9 maart zal er nog een vervolglezing gehouden worden.

Zijn die ook voor anderen toegankelijk?

Marieke:

Ja, mijn grote voorkeur is dat mensen die hier komen werkelijk betrokken zijn en niet uit nieuwsgierigheid hier zitten. Mensen die het doen om hun professie aan te schonen, want anders moet ik het anders doen. Het aanscherpen van de professie is hier echt de bedoeling.